

ROBINSON CRUSOE

SCRIBITE DE NOVO
PRO INFANTES

JAMES BALDWIN

Robinson Crusoe

scribite de novo pro infantes

per

James Baldwin

Traducite in interlingua in 2022 per

Jarmo Hietala

Le autor

Le autor del libro "*Robinson Crusoe scribite de novo pro infantes*" James Baldwin (1841–1925) esseva un educator, administrator e scriptor statounitese. Ille laborava 18 annos como superintendente del systema scholar del Indiana. Ille es un del plus cognite scriptores specialisate in libros pro infantes, scribite per ille mesme o rescribite in un language plus facile, melior apte a lectores juvene. Secundo un estimation on ha vendite 26 milliones copias de su libros in le tote mundo.

Prefacio

In le anno 1719 un anglese con nomine Daniel Defoe scribeva un conto multo longe, que ille appellava "*Le vita e aventuras sorprendente de Robinson Crusoe*". Su conto non esseva designate pro infantes, e pro isto illo esseva difficile a leger. Le conto tamen habeva multe cosas que esseva interessante pro juvenes, e desde ille tempore a hodie, le conto meraviliose de Robinson Crusoe ha essite un favorito del pueros plus juvene e plus vetule. Io ha rescribite le conto per parolas facile pro cata infante, e abbreviate lo per ommitter le partes obtuse.

Capitulo I

Io vole devenir un marinero

Mi nomine es Robinson Crusoe. Io nasceva in le vetule urbe York, ubi il ha un fluvio large, con naves arrivante e partiente.

Quando io esseva un puero parve, io passava multe tempore regardante le fluvio.

Como placente esseva le fluvio silente, fluente, semper fluente, al mar lontan.

Il me placeva regardar le naves que veniva con velas blanc expandite in le vento.

Il me placeva pensar a pais estranier que illos debeva haber visitate, e al multe cosas meraviliose que illos debeva haber passate.

Io voleva devenir un marinero. Io pensava como agradabile il doveva esser navigar e navigar sur le large mar blau, con le celo supra e le undas infra. Nulle cosa pote esser plus placiante.

Mi patre voleva que io apprendeva mercantia. Ma io non poteva portar le idea. Io non poteva portar le idea de laborar cata die in un boteca pulverose.

Io non voleva remaner in York tote mi vita. Io voleva vider le mundo. Io devenirea un marinero e nihil altere.

Mi matre esseva multo triste quando io isto diceva a illa.

Le vita del marinero, diceva illa, esseva un vita dur. Il haveva multe tempestas al mar, e le naves sovente naufragava.

Illa me diceva, que il ha grande pisces in le mar, que me mangiava si io cadeva in le aqua.

Alora illa me dava un torta deliciose, e me imbraciava. “Como plus secur il es esser in domo!” illa diceva.

Ma io non la ascoltarea. Mi intento esseva obvie, e un marinero io devenirea.

Quando io haveva dece-octo annos, io partiva de mi placente domo e iva al mar.

Capitolo II

Io face mi prime viage

Io tosto trovava que le parolas de mi matre esseva ver. Le vita del marinero vermente es un vita dur.

Il non habeva tempore pro jocar a bordo del nostre nave. Anque durante un temperie bon il ha multe labor a facer.

Jam in le prime nocte il comenciava ventar. Le undas surgeva alte. Le nave esseva jectate hic e ibi. Io nunquam habeva vidite un tal tempesta.

Il ventava tote le nocte. Io me espaventava in tal grado que io non sapeva que facer. Io pensava que le nave securmente iva al fundo.

Tunc io memorava mi domo placente e le parolas de mi benigne matre.

“Si io vive a vider terra sic,” io diceva a me ipse, “io abandona le idea de devenir un marinero. Io va a domo e remane con mi patre e matre. Io nunquam abborda un altere nave.”

Veniva le die. Le tempesta deveniva peyor que antea. Io esseva secur que nos esseva perditte. Ma verso le vespere le celo comenciava devenir seren. Le vento se calmava. Le undas deveniva basse. Le tempesta se passava.

Le proxime matino le sol se levava lucide e calde sur le mar calme. Isto esseva un vista belle.

Quando io stava reguardante sur le aqua large, un companion veniva a me. Ille esseva un homine benigne, e semper amical a me.

“Ben, Bob,” ille diceva, “como trova tu isto? Esque le parve sufflo del vento te espaventava?”

“Io spera que tu non appellava lo un parve sufflo del vento,” io diceva. “Illo esseva un tempesta terribile.”

Mi companion rideva.

“Non tu appella lo un tempesta!” ille diceva. “Il esseva nihil. Ma tu es un marinero de aqua dulce, Bob. Attende a un tempesta ver.”

E talmente io oblidava mi pavor.

Poco a poco, io abandonava omne mi pensatas super installar me a domo de novo. “Le vita del marinero es le vita pro me,” io diceva.

Mi prime viage non esseva un viage longe.

Io visitava nulle pais es stranier, nam le nave iva solmente a London. Ma le cosas que io videva in iste grande urbe me semblava meraviliose.

Nulle cosa altere poteva satisfacer me que un viage longe. Io voleva vider tote le mundo.

Capitulo III

Io vide multo del mundo

Il esseva facile trovar un nave placente; nam tote typos del naves mercantil partiva de London a omne pais cognite.

Un die io incontrava un vetule capitano del mar qui frequentemente visitava le litore de Africa. Lo que io parlava placeva a ille.

“Si tu vole vider le mundo,” ille diceva, “tu debe venir navigar con me.” E tunc ille me narrava que ille vaderea a Africa un altere vice, pro facer mercantias con le populo nigre ibi. Ille portava ibi joielles incostose a cambiar in pulvere de auro e plumas e altere cosas rar e curiose.

Il me multo placeva ir a navigar con ille. Io viderea paeses estranier e populos salvage. Io haberea multe aventuras excitante.

Ante que dece dies habeva passate, nos navigava sur le grande oceano. Nostre nave esseva dirigite verso le sud.

Le capitano me esseva multo benigne. Ille me inseniava un grande parte de que un marinero debeva saper. Ille demonstrava como diriger e gerer le nave. Ille me narrava re le niveles del marea alte e basse e re le compasso e como estimar le curso del nave.

Il esseva un viage placente, e io videva plus de cosas miraculose que io sape appellar.

Quando, al fin, nos navigava retro a London, nos habeva auro satis a facer un povre persona ric.

Io habeva sex libras de pulvere jalne pro mi proprie parte.

Io habeva apprendite de mercantia e mesmo navigation.

Il prenderea troppo longe narrar de omne mi viages. Alicun de illos esseva felice e succedite; ma le major parte esseva displacente e plen de disappunctamento.

A vices io visitava Africa, a vices le nove pais de America del Sud. Ma ubicunque io navigava io trovava que le vita del marinero non esseva in ulle maniera facile.

Io nunc non talmente desiderava vider vistas estranie o visitar costas incognite.

Io plus desiderava haber le moneta o le merces que io ganiarea per mercantia.

Al fin mi navigation terminava subitemente. E re isto io nunc ha un intention a narrar te.

Capitolo IV

Io proba un altere tentativa

Io habeva devenite fatigate de esser un marinero. Io esseva tanto fatigate de isto que io decideva facer alicun altere cosa.

Il occorreva que io tunc visitava Brasil. Io ibi comprava terra e planava crear un plantation. Le terreno esseva ric, e il esserea facile a cultivar tabaco e cannas de sucro.

Ma io besoniava multe cosas. Io debeva haber aratros e sarculos e un molino de sucro. Super toto io besoniava homines a facer le labor sur le plantation.

Ma ni le homines ni le instrumentos poteva io trovar in Brasil.

Io viaggiava a London pro le instrumentos. Io essayava comprar alicun sclavos del plantatores proxime, ma illes non habeva satis pro se mesme.

“Nos te narra que tu debe facer,” illes diceva. “Nos manovra un nave mercantil a Africa. Nos lo carga con tote lo que tu besonia. De tu parte, tu devenira le manager del mercantia, e tu facera le commercio pro nos. Tu non besonia mitter un penny de tu proprie.

“Como isto me adjuta?” io demandava.

“Ascolta, e nos te narra,” illes diceva. “Pro le mercantias que nos carga in le nave, tu compra sclavos nigre tanto que le nave pote portar. Tu les prende hic, e nos les divide equalmente. Tu debe departir toto con nos, similarmente como si tu habeva pagate moneta.”

Le plano me multo placeva. Io calculava que cata uno de nos haberea trenta o quaranta sclavos.

Il esseva multo insipiente de me ir a navigar de novo; ma le offerta esseva tanto bon que io non poteva dicer No.

In pauc le nave esseva cargate pro le viage. Le carga non esseva troppo pesante. Ma il habeva multe cosas mercantil convenibile a vender.

Il habeva cassas de perlas rubie e blau, morsellos de vitro, e altere joielles. Il anque habeva cultellos e hachettas e parve lentes de vitro. Nos estimava que cata un de illos pote comprar un sclavo.

Le nave portava dece-quatro marineros in ultra del capitano e me ipse. Illa esseva un del plus belle parve naves unquam ponite al vela in le costa del Brasil.

Capitolo V

Io face naufragio

Toto esseva preste pro un viage, e io abbordava le nave.

Il habeva passate octo annos post que io partiva de mi patre e matre e de mi placente domo in le vetule bon York.

Io sentiva que io faceva un cosa insipiente; ma io non osava dicer contra illo.

Le vento esseva favorabile. Le velas esseva extendite. Tosto nos esseva in le mar plen.

Le temperie esseva bon durante plure dies. Le nave progrededa con bon velocitate, e nos omnes esseva felice e in bon sperantias.

Alora un grande tempesta se levava de sud-est. Io habeva vidite multe tempestas furibunde, ma nunquam un tal terribile como isto.

Nos non poteva facer altere que lassar le nave vogar per le vento. Die post die le undas nos jectava; e die post die nos expectava le nave ir al fundo.

Le tempesta deveniva plus furibunde. Le marineros abandona le sperantia.

Ma durante le dece-secunde die le vento passava. Le undas non plus esseva forte. Nos comenciava sperar pro nostre vitas.

De bon hora le matino proxime un marinero critava: "Terra! terra!"

Io curreva del cabina pro mirar. Ma al mesme momento le nave collideva con un ripa del sablo super que le mar furiosamente rolava su undas.

Le nave faceva halto subitemente. Illa non se poteva mover. Le grande undas surgeva super su ponte. Nos omnes habeva essite jectate in le mar si nos non habeva hastate retro al cabina.

“Que debe nos facer?” critava le marineros.

“Nos non pote facer ulle cosa,” diceva le capitano. “Nostre viage es al fin, e il non plus ha ulle sperantia pro nostre vitas. Nos pote solmente attender le nave a rumper in pecias.”

“Si, il existe un possibilitate pro nostre vitas,” critava un companion, “Seque me!”

Durante le cunar del tempesta nos hastava de novo al ponte. Un de nostre barcas remaneva ancora ibi.

Nos traheva illa super le bordo del nave. Nos saltava in le barca. Nos secava le cordas, e flottava a distantia in le mar feroce.

Nulle barca poteva viver in un tal mar como isto. Ma nos videva terra avante; e forsan alicun de nos poterea superviver usque al plagia sic.

Isto esseva nostre sol sperantia.

Le undas rage portava nos plus e plus proxime al costa.

Nos poteva vider le undas rumpente a roccas grande. Le terra pareva plus horrende que le mar.

Tunc un grande unda surmontava le barca. Nos non habeva tempore pro parlar o pensar. Le undas nos jectava in le mar rage. Nos esseva glutite per le undas.

Capitolo VI

Io es jectate a un costa estranier

Le proxime cosa que io sapeva esseva que io jaceva sur un plagia e le undas rumpente rolava super me.

Alicun unda, plus benigne que le alteres, debeva haber portate me ibi.

Io me elevava a mi pedes e currevava tanto rapidemente como io poteva.

Io videva un altere unda que veniva post me. Illo esseva alte como un collina.

Io arrestava mi respiration e attendeva. In un momento le unda esseva super me. Io poteva sentir como io esseva portate plus e plus lontan verso un terra sic.

Le aqua me coperiva. Ma io arrestava mi respiration e essayava natar.

Le unda deveniva minor e plus debile quando illo rolava plus e plus lontan al longe plagia.

Al fin io poteva appoiar mi testa e mi spatulas super le aqua. Io poteva respirar de novo.

Io sentiva le terra sub mi pedes. Io me effortiava a attinger un terra sic per omne mi fortias.

Ma nunc le aqua me pulsava a retro foras ab le costa. Io timeva que io esseva portate verso le mar plen de novo.

Io natava, io curreva. Io sasiva le roccas. Nunc un altere unda grande veniva e me levava alte al costa.

In un momento altere io esseva salve sur un terra sic.

Io esseva exhauste de lucta dur, io jaceva sur le herba verde. Io mirava in alto al celo e regratiava Deo que io esseva vive e salve.

Post que io habeva reposate un momento, io me levava e regardava circum me.

Al lontano del costa io poteva vider le nave. Illo ancora remaneva in le mesme loco ubi illo habeva sasite in sablo. Le undas surgeva super illo.

“Como esseva il possibile pro me natar tanto longe?” io me demandava.

Alora io comenciava a pensar al altere marineros qui esseva con me. Habeva alicun de illes supervivite?

Io promenava al longe del costa pro un millia o plus. Io mirava a cata loco pro vider signos de mi companiones.

In un loco io trovava un cappello; in un altere, un coperitesta; e ancora in altere, duo scarpas que non esseva un par.

Ma del marineros mesme io trovava nihil. Illes habeva omnes se necate in le mar profunde.

Capitulo VII

Io trova un albergo curiose

Il esseva tarde in le postmeridie. Le sol brillava in le celo lucide. Le tempesta esseva a fin.

Io comenciava reguardar circum me, a vider in qual loco io esseva. “A ubi debe io ir?” io me demandava. “Que debe io facer?”

Mi vestimentos esseva ancora humide. Io poteva essayar siccar los sedente in le sol.

Io habeva nihil a mangiar o a biber.

Io habeva nihil con me excepte un cultello, un pipa e un poco de tabaco.

Como poteva io viver sur iste costa estranier sin un albergo e sin mangiar?

Le pensamento de isto me faceva quasi feroce. Io curreva in un direction e in un altere, como un phrenetico.

Postea io me sedeva a basso e plorava como un infante.

Io nunquam habeva sentite me tanto solitari como in iste momento. Io nunquam habeva sentite me tanto inope e perditte.

Tosto io videva que le nocte se approximava.

Io pensava: “Que face io si il ha bestias salvage in le foreste? Illos venira in le obscuritate e me trovava hic. E tunc, como pote io salvar me de illos?”

In breve distantia del costa io videva un arbore. Illo stava totalmente sol, con nulle altere arbore proxime.

Illo esseva spisse e habeva un forma de boschetto, con longe spinas in le branchettas de ramettos.

Io ambulava pro vider lo.

A mi grande gaudio io trovava un fonte de aqua dulce fluente inter su radices.

Io geniculava pro prender un bibita longe, nam io esseva multo assetate. Postea io montava super le arbore.

Le branchettas cresceva multo dense con un al altere. Io trovava un loco ubi io poteva reposar, medie sedente e medie jacente.

Con mi cultello de tasca io secava un baston forte de circa duo pedes de longor. Isto esseva mi arma si ulle bestia me trovava in le nocte.

Il nunc esseva satis obscur. Le sol sono que io poteva audir esseva le sono del undas rumpente contra le costa.

Il pareva tanto bon esser sur terra sic que io oblidava cata periculo. Io esseva tanto fatigate que io me tosto addormiva. Io nunquam habeva dormite tanto dulcemente.

Capitolo VIII

Io visita le carcassa

Quando io eveliava il esseva le die plen. Le sol brillava. Le celo esseva clar. Le aere pareva molle e suave. Un die belle comenciava.

Il non prendeva un longe tempore retornar de mi albergo.

Io regardava al mar.

A mi grande surprisa, io videva que le nave nunc esseva multo plus proxime al costa. Le marea alte habeva levate la ex le sablo. Illo la habeva portate verso le terra e lassate la sur un grande rocca in un distantia de minus que un millia.

Io poteva vider que le bon nave stava recte e esseva firmemente pressate in un rocca.

Le undas non la habeva rumpite, ma su mastes esseva trunca-te, e tote su manovra esseva absente.

Le mar esseva lisie, e le marea descendeva. In pauc le plagia esseva de novo super le aqua e io poteva ambular in longe distantia del costa.

Io nunc esseva separate un quarto de millia del nave.

Quando io la reguardava, un pensata triste veniva in mi mente. Nam si nos omnes habeva restate in le nave quando illa sasiva in le sablo, nos nunc esserea salve.

Ma il non esseva utile a pensar que poterea haber evenite.

Io vadava in le aqua tanto longe como io poteva, e tunc natava al nave.

Quando io veniva proxime a illa, io videva que illa jaceva alte super le aqua. Le parte del rocca que esseva sin vegetation se montava abrupte in le aere. Il non habeva un loco pro me a poner mi pede.

Io natava circum le nave duo vices. Como poteva io jammais ascender su bordos lisie?

Io pensava renunciar al idea, ma tunc io videva un pecia de corda pender ex le ponte. Illo extendeva quasi al aqua. Como curiose que io non habeva vidite lo a prime vista!

Io sasiva le corda, e ascendeva mano a mano al ponte.

Io vadeva in le cabina del nave. Io regardava transverso omne locos del vascello infortunate.

Capitulo IX

Io me face un barca

Il habeva un grande quantitate de aqua in le fundo del nave. Ma le cabina e le armarios esseva sic.

Le cassas del alimento remaneva sic, le aqua non habeva attingite ibi.

Io esseva multo affamate, ma io habeva nulle tempore a perder. Tunc io plenava mi tascas con biscuites sic e mangiava los quando io continuava.

Il habeva multe cosas in le nave. Illos me poteva esser multo utile si io los habeva sur le costa. Ma io non habeva un barca, e como poteva io portar los ibi?

“Io face un barca,” diceva io a me mesme.

Il habeva plure pecias longe de ligno sur le ponte. Io ligava un corda a cata un de illos a fin que illos non vogava via. Tunc io los jectava a basso, un post un, super le bordo del nave.

Post isto io glissava a basso del corda in le aqua, e ligava le lignos insimul. Illos formava un armatura que esseva forte e non iva a fundo.

Super iste armatura io pilava omne plancas que io poteva trovar.

Io nunc habeva un barca multo bon. Illo esseva satis grande pro portar multe cosas. Tote le tempore quando io lo constru-eva, io pensava como cargar lo.

In le cabina io trovava tres cassas forte, similar a illos que le marineros usa. Los io vacuava. Tunc io los portava foras e los pilava sur mi barca.

De omne cosas sur le nave, io maxime besoniava alimento. Assi io plenava le prime coffretto con pan, ris, caseo, e alicun morsellos de carne.

Io etiam trovava un parve sacco de grano, que io tractava minutiosamente. Isto esseva hordeo.

Tunc io comenciava cercar pro vestimentos, e io trovava satis pro dar me labor pro plure dies.

Quando io los colligeva il eveniva que io videva un cassa de carpentero. Isto esseva plen de instrumentos.

Il esseva un labor dur mover lo al barca. Io elevava e traheva. Io traheva e elevava; e finalmente io lo habeva juxta le altere cassas. Como fatigate io esseva!

Capitolo X

Io porta alicun cosas al costa

Il nunc esseva postmeridie, e tosto le marea esserea alte. Io non poteva reposar.

“Io ha alimento, io ha vestimentos, io ha instrumentos,” io diceva pro me mesme. “Que besonia io sequente?”

Tunc io pensava de animales salvage e homines salvage que io poteva incontrar sur le costa. “Como protegerea io me mesme contra illos?” io diceva.

In le cabinetto del capitano io trovava duo bon armas con un sacco de munition e un corno pro pulvere de arma. Il ibi haveva anque duo spadas vetule, multo ferruginose e maculate, e un par de pistolas grande.

Spectante circum me, io anque trovava tres parve barricas de pulvere de arma. Duo de illos esseva sic, ma le ultime esseva humide e serviva a nihil.

Il prendeva plus que un hora transportar omne los securmente sur mi barca. Io nunc habeva un carga pesante, e io comenciava pensar como io lo transportarea al costa.

Io habeva ni remos ni alicun vela pro mi barca. Ma le aqua esseva lisie, le marea cresceva, e un vento suave sufflava verso le terra.

Io relaxava le corda que teneva le barca juxta le nave, e tosto io cominciava mi parve viage.

Le marea nunc esseva tanto alte que le terra sic esseva multo plus lontan que quando io partiva. Ma le barca flottava lisiemente, e me portava de plus in plus proxime al costa.

Justo quando io pensava esser salve, io trovava que io haveva entrate in un currente forte que me portava a un baia tenue longe del loco ubi io prime accostava.

Ibi le barca sasiva in un banca de sablo, e esseva proxime a cader. Io sasiva le cassas pesante e essayava guardar que illos non cadeva in le aqua.

Ma le marea montava ancora plus alte. In pauc le barca flottava liberemente e glissava lentamente de novo con le currente.

In pauc tempore io trovava que mi barca esseva portate a un parve fluvio con ripas alte a ambe lateres.

Con un pecia de planca como un remo io pulsava le barca verso le costa a dextera de me. Le aqua nunc esseva tanto basse que io poteva attinger le fundo.

Le barca flottava lentamente avante usque illa attingeva un parve fossa in le ripa ubi io lo pulsava. Le aqua ibi esseva satis calme.

Io reguardava circum me pro un loco a accostar. Ma le ripas esseva abrupte, e si io pulsava un latere del barca al costa, le altere poteva declinar tanto que tote mi carga cadeva in le aqua.

Le optime que io poteva facer esseva attender le marea crescer a su nivello supreme. Tunc io poteva pulsar le barca un poco plus longe sur le terra ubi le ripa esseva plus basse.

Isto io faceva.

Nunc le marea cresceva e cresceva. Al fin, a mi gaudio, le aqua attingeva le culmine del ripa. Illo extendeva a un terreno platte proxime.

Io attendeva un poco plus longe. Le aqua super le terreno platte esseva profunde un pede. Tosto le marea alte comenciava retirar se.

Con omne mi fortias io pulsava le barca a un loco platte. Le marea reflueva rapidamente. Tosto le barca esseva lassate sur un terra alte e sic.

Il nunc esseva facile a discargar le cosas e portar los in un loco salve.

Capitulo XI

Io apprende que io es sur un insula

Le sol ancora brillava duo horas. Io esseva multo fatigate post le labor del die, ma io non poteva reposar. Io voleva saper sur qual loco io esseva. Io pensava an io esseva sur un insula o sur le continente.

Circa un medie millia del costa il habeva un grande colle. Illo esseva ardue e alte e pareva guardar tote le pais.

Io pensava que si io poteva surmontar le colle, io poteva vider in qual pais io esseva.

Talmente io poneva un del pistolas in mi cinctura, e un del armas sur mi spatula. Io anque pendeve le corno de pulvere de arma circum mi collo e placiava un parve tiro in mi tasca.

Armate de iste maniera, io comenciava montar le colle.

Il habeva solmente pauc arbustos o arbores sur mi via, e il esseva facile a ambular. In un quarto de hora io esseva al fin de mi viage.

Le lateres del colle non esseva aspere, ma illos esseva satis ardue.

Tosto io esseva sur le summitate del colle. Que paysage grandiose il esseva!

Al nord, al sud, al est, al west, le terra e le mar expandeva ante me.

Le mar, diceva io?

Si, io esseva sur un insula, e le mar circumfereva in omne direction.

On non poteva vider ulle altere terra excepte duo parve insulas e alicun grande roccas que ascendeva super le aqua.

Io videva que mi insula non esseva multo grande. Forsan illo esseva large dece millias; forsan vinti. Io non haveva un bon comprehension super distantias.

Il haveva ni ulle domo ni signo del vita ubique. Il poteva haber bestias salvage in le silva; ma io esseva certe que nulle homine viveva ibi.

Le pensata de esser solitari sur un insula deserte me faceva sentir triste.

Durante iste momento io poteva esser felice de vider mesmo un visage salvage.

Ma io non poteva remaner longe sur le summitate del colle. Io hastava retornar a mi barca ante que le sol se poneva.

Al pede del colle io videva un ave grande sedente sur un arbore. Io pensava que illo esseva un falcon e fusilava lo.

Le sono del arma echoava peculiarmente inter le roccas e arbore. On non haveva audite un tal sono ibi antea.

Io prendeva le ave.

Illo non esseva un falcon. Illo haveva ni unguilas acute ni becco curvate. Le carne non esseva mangiabile, e io lo rejectava.

Le sol se poneva e il esseva quasi obscur quando io retornava a mi barca. Io non sapeva ubi passar le nocte, ni ubi trovar un loco pro reposar.

Ma le die haveva passate, e io non haveva tempore pro pensar.

Io faceva un cabina qualcunque de coffros e plancas separate ex le barca. Tunc io reptava intra e me installava pro reposar.

Pro un momento io ascoltava ulle sono. Post un pauc io addormiva e sapeva nihil plus usque le luce del die plen le proxime matino.

Capitulo XII

Io ha un visitator peculiar

In le matino proxime, quando le marea esseva le plus basse, io natava al nave de novo.

Il ancora habeva multe cosas in le nave que me poteva esser utile in domo sur le insula. Io sperava salvar toto que io poteva.

Io ascendeva le bordo del nave in le mesme maniera como io habeva facite le die antea.

Ante cercar alicun cosa io faceva un altere barca, simile al prime, ma minor. Il non esseva facile facer lo, nam io jam habeva usate le plancas melior. Illo esseva ni tal grande ni tal forte como le prime barca.

In le officina del carpentero io trovava tres saccos de clavos e un mola de petra. Io etiam trovava un cassa plen de parve hachettas e un barril de munition a muschetto.

In le cabinetto del capitano io trovava sex o septe armas, que io non haveva vidite antea, e un altere barrica de pulvere de arma.

Omne iste cosas io cargava minutiosamente sur mi barca.

Tunc io colligeva tante vestimentos que io poteva trovar; un vela de reserva, un hamaca, partes de matrasses.

Le barca nunc esseva quasi plen. Le cosas sur illo non esseva pesante, ma illos faceva un pila grande.

Quando le marea montava al costa, io secava le cordas e tosto io flottava a domo.

Io habeva trovate un bon remo in le nave. Isto io usava como pagaia, e io habeva nulle difficultates a guidar le barca a un loco correcte pro accostar.

Io regardava si le cosas esseva protegite que io portava hic le die antea.

Ibi sur un de coffretos, io videva un animal estranie sedente. Illa pareva como un catto salvage.

Quando io me approachava verso illa, illa saltava a basso e curreva un curte via. Tunc illa restava a un loco sin mover.

Io la sequeva. Illa stava multo firme e me mirava a facie. Il pareva como illa voleva facer cognoscentia.

Io punctava mi arma a illa, e critava. Ma illa non lo notava.

Io habeva alicun biscuites in mi tasca. Io nunc jectava los verso illa. "Prende isto e va via," io critava.

Io non habeva biscuites tante que io poteva guastar los. Ma io sparniava alicun a iste povre animal.

Le morsello rolava quasi proxime a su naso. Illa inhalava le odor de isto e mangiava lo. Tunc illa voleva plus.

"Gratias, io non ha plus a dar te," io diceva.

Si illa comprendeva, io non sape. Ma, con isto, illa tornava e partiva.

Io nunc comenciava laborar pro transportar le secunde carga al costa. Isto non esseva un deber facile, e io debeva facer plure viages al barca e del barca.

Quando toto esseva transportate securmente, io me faceva un parve tenta ex le vela e ex alicun perticas que io truncava.

Tunc io placiava in le tenta toto que debeva remaner sic. Le cassas vacue io pilava al exterior. Isto faceva un muro de alicun sorta circum le tenta, como un muralia del fortalessa.

“Isto tene le bestias salvage al exterior,” io diceva.

De hinc le die esseva proxime a fin. Io expandeva un del matrasses sur le terra. Io poneva duo pistolas cargate proxime a capite, e un del armas a latere. Tunc io reptava intra e me addormiva in somno profunde.

Capitulo XIII

Io trova un magne conserva de cosas

Le die proxime io iva al nave de novo. Isto io continuava plus que un septimana.

Cata die io apportava un carga de cosas al costa.

Al fin il remaneva nihil que un par de manos poteva eveliar. Ma io crede que si le belle dies habeva continuate, io habeva apportate le nave integre.

Tu demanda como haberea io potite facer isto? Io haberea secate lo in pecias e portate le pecias un post le altere a terra.

Le ultime cosa que io trovava esseva un tiratorio secrete in le cabina. In le tiratorio il habeva pecias de moneta.

Un parte de iste moneta esseva in pecias de auro — “pecias de octo,” nos los appellava. Le resto esseva in argento.

Io surrideva a me mesme quando io videva iste moneta.

“Oh, objectos inutile!” io critava. “A que servi vos nunc? Il non vale colliger vos. Iste parve vetule cultello ha un valor multo plus alte. Io non ha un maniera de usar vos. Remane ibi, ubi vos es, e va a fundo.”

Io pensava lassar le cabina quando io ancora regardava circum me. Le lucide pecias esseva tanto belle que io non poteva lassar los ibi.

Assi io placiava los in un forte sacchetto e lo bandava circum mi cinctura.

“Il non conveni a jectar via bon moneta,” io diceva.

Quando io ascendeva al ponte, il ventava fortemente. Nubes obscur comenciava coperir le celo. Le undas rolava alte. Il veniva un tempesta.

Io videva que il esseva tempore pro me a hastar retro al costa.

Io me bassava al aqua e comenciava natar. Le mar esseva aspre. Le moneta esseva pesante. Io natava e natava pro attinger le costa.

Io hastava a domo a mi parve tenta. Le tempesta jam comenciava.

Capitolo XIV

Io me construe un castello

Io jaceva sur mi lecto, con mi moneta e altere cosas preciose proxime a mano.

Il ventava e pluveva tote le nocte.

De bon hora in le matino io me eveliava e spectava le mar al exterior.

Le undas rolava multo alte.

Le nave esseva absente. Le mar lo habeva glutite.

Assi que io nunc non plus poteva visitar le nave, io comenciava pensar al altere cosas.

Io ancora timeva si il habeva bestias salvage sur le insula.

Il poteva haber anque homines salvage.

Si alicun de illes poteva trovar me, como protegerea io me de illes?

Io doveva haber un domo plus forte in le qual viver. Io debe construer me un parve fortalessa o un castello.

Le loco ubi io habitava esseva platte e humide. Mi tenta esseva super un terreno aperte e on poteva vider lo de longe distantia. Il non habeva aqua dulce proxime.

Io doveva trovar un loco melior que isto pro mi castello.

Il habeva un parve colle proxime al costa. Io iva pro regardar lo.

Al medietate del colle il habeva un grande loco platte, con un grande rocca detra que ascendeva como un latere del domo.

Io scandeva al loco platte. Il habeva solmente un cammino a ambular, e isto esseva un cammino ardue e serpentin.

Io trovava que le loco esseva multo major que io habeva pensate. Illo esseva plus que cento yards longe e quasi le medietate large.

Illo vermente esseva un campo verde con un muro surgente detra illo.

“Hic,” io diceva a me mesme, “es le loco pro mi castello.”

Il non esseva facile portar omne mi cosas in alto del cammino ardue a iste loco platte. Io laborava durmente multe dies; ma, allora, il non habeva altere a facer, e io debeva haber cosas a facer.

In un loco in le latere del grande rocca il habeva un ruptura, o un apertura, como un porta a un grotta. Ma il non habeva un grotta ibi.

Justo ante iste ruptura io comenciava construer mi castello. Prime io traciava un medie circulo in le terra, con le apertura como centro. Le area que isto includeva esseva circa trenta pedes large.

In iste medie circulo io erigeva duo filas de palos forte, battente los profunde in le terra.

Le filas non esseva separate plus que per sex uncias. Le palos esseva separate per duo uncias e illos esseva alte a mi capite.

Nunc inter e circum iste palos io placiava le grande cordas que io habeva prendite del nave. Inter illos io mitteva brancas tenue de arbores e vites alte que io trovava in le foreste.

Quando toto esseva preste io habeva un muro quasi sex pedes alte. Isto esseva tanto forte que nihil lo poteva rumper.

Io non faceva un porta in le muro. Le sol via al corte interior esseva montar super le muro. Isto on poteva facer ascendente un curte scala que io poteva levar post me, e tunc poner lo al altere latere pro descender.

Como secur io nunc me sentiva, quando io stava intra le muro de mi castello!

Super iste muro io portava omne mi ricchessas, alimento, mi instrumentos, mi vestimentos. Tunc, directemente verso le grande rocca io me faceva un grande tenta pro proteger me contra le pluvia.

In iste tenta io portava tote le cosas que pote devenir guastate si illos deveniva humide. In le medio io suspendeva un hama-ca que io portava ex le nave. Nam tu debe memorar que io esseva un marinero, e io poteva dormir melior in un hamaca que in un lecto.

Le apertura in le rocca esseva como io habeva sperate. Isto esseva de facto un grande fissura o ruptura, plenate con solo e parve roccas.

Con le instrumentos que io habeva io comenciava fossar le solo e le roccas foras. Io los portava foras trans mi tenta e pilava los al interior juxta le muro.

In pauc dies io habeva facite un grotta que poteva servir como cellario de mi castello.

Io appellava le grotta mi cocina; ma quando io comenciava cocer io sentiva lo melior facer multo de iste labor al exterior.

In un temperie mal, tamen, le cocina esseva un loco eccellente pro habitar.

Capitolo XV

Io va chassar

Plure septimanas passava ante que mi castello esseva preste.

Io non laborava con illo tote le tempore. Quasi cata die io iva in aere libere con mi arma pro vider que io poterea trovar.

In le prime die io videva un gruppo de capras. Como contente io esseva!

Ma illos esseva multo timide e preste a fugir. Tosto quando illos me videva illos rapidamente escappava.

Post isto io los videva quasi cata die. Ma il esseva difficile approchar los.

Un matino io videva un vetule capra mangiante in le valle con un capretto juxta se. Io me celava inter le roccas in tal maniera que illa non me videva.

Quando io esseva proxime sufficientemente, io levava mi arma e discargava. Le matre capra cadeva, immediatamente occidite per un tiro.

Isto esseva un acto cruel, e io me sentiva triste pro le povre animal. Ma como alteremente poteva io trovar alimento in iste loco solitari?

Le capretto non fugiva. Illo stava immobile juxta su matre. Quando io prendeva le vetule capra e portava lo a mi castello, le parve capretto me sequeva.

Io lo levava super le muro. Io pensava domesticar lo e tener lo in mi domo.

Ma illo non mangiava. Io non videva melior alternativa que occider lo e usar lo pro mi proprie nutrimento.

Le carne del duo capras me gustava un longe tempore; nam io non mangiava multe carne, e io ancora haveva multe de biscuites que io salvava ex le nave.

Circa un mense plus tarde io fusilava un juvene capra e lo es-turdiva. Io lo capturava e portava a domo, bandava su gamba vulnerate e lo nutriva.

Su gamba tosto se meliorava e deveniva plus forte que jamma-is. Le parve animal deveniva ben domesticate e me sequeva a tote le locos ubi io iva.

Io pensava como ben il poterea esser si io haveva un grege plen de tal creaturas. Tunc io poteva esser secur de mi alimen-to anque quando mi munitio e pulvere de arma exhauriva.

Capitulo XVI

Io me occupa con cosas diferente

Inter le cosas que io colligeva ex le nave il habeva plure re que io non te ha narrate. Io nunc los mentiona.

Prime io obteneva alicun pennas, tinta e papiro ex le cabinetto del capitano. Illos me esseva postea un grande conforto, como nos apprendera.

Ibi io trovava anque alicun cartas e compassos, e tres libros super navigation. Los io jectava al angulo, nam io non poteva pensar como io jammais los poteva besoniar.

Inter mi proprie cosas io habeva tres Biblias multo vetule, que io habeva comprate in Anglaterra e que io habeva paccate inter mi vestimentos.

E io non debe oblidar le can e le duo cattos que con me accostava. Io portava ambe cattos sur mi barca durante le prime viage.

Re le can, ille saltava ex le nave post naufragio e natava al costa. Ille esseva mi melior amico durante longe tempore. Ille me sequeva a omne loco. Ille currevava e me portava cosas quando io le demandava. Io voleva que ille me parlava, ma isto ille non poteva facer.

Re le pennas, tinta e papiro, los io tractava amplemente. Tanto longe que mi tinta durava, io notava toto que me eveniva.

Ma quando illo exhauriva, io non poteva scriber plus nam io non sapeva como facer tinta.

Io tosto remarcava que io besoniava multe cosas pro facer me confortabile.

Prime io voleva un sedia e un tabula; nam sin illos io deberea viver como un homine salvage.

Talmente io comenciava laborar. Io nunquam habeva usate un instrumento in mi vita. Ma io habeva un serra, un hacha, e plure hachettas; e io tosto apprendeva usar los.

Si io voleva un tabuliero, io doveva abatter un arbore. Del trunco del arbore io secava un bloco al longor de mi tabuliero futur. Allora io findeva le bloco e affilava lo platte usque illo esseva tenue como un tabuliero.

Omne isto prendeva multe tempore e esseva multo laboriose. Ma io habeva nihil altere a facer.

Io faceva un tabula e sedias de curte pecias de plancas que io habeva portate del nave.

Al tabulieros que io habeva affilate de arbores, io faceva alicun large plancas verso le latere de mi grotta o cocina.

Sur iste plancas io placiava mi instrumentos, clavos, e altere cosas.

Io habeva un loco pro cata cosa, e io anque manteneva le ordine.

Mi grotta habeva un aspecto de un boteca ubi on vende omne cosas de ubicunque del mundo.

De tempore a tempore io faceva multe cosas utile.

Del pecia forte del ligno que io secava ex le silva io faceva un spada pro excavar. Le manico similava multo le manicos que on pote comprar in botecas. Ma le pala del spada esseva de ligno e non durava troppo longe.

Quando io excavava mi grotta, io trovava que il esseva un labor dur de portar le solo e le roccas al exterior. Io multo besoniava un carretta de mano.

Io sapeva como facer le armatura de isto, ma io non sapeva como facer le rota. Io laborava quatro dies con isto, ma debeva renunciar a mi plano.

In fin io succedeva facer un carretta sin rota, similar como le masones usa. Illo esseva melior que un corbe e quasi si bon que un carretta de mano.

Capitolo XVII

Il me occorre un evento horribile

Le die proxime post que mi grotta esseva preste il occorreva un evento horribile. Io esseva proxime a perder toto que io haveva e mi proprie vita anque.

Io te narra de isto.

Io me occupava detra mi tenta quando io audiva un ruito pavorose super mi capite. Ante que io poteva mirar in alto, un grande massa de solo e roccas completamente collaveva.

Il esseva un miraculo que io non esseva interrate vivente. Io esseva terrificate, nam io pensava que le integre alto del grotta collaveva.

Io curreva foras e scandeva super mi muro. Le rocca grande detra mi castello sembrava tremar. Roccas e solo rolava a basso del latere sue.

“Un tremor de terra! Un tremor de terra!” io critava.

Le terreno tremulava. Un grande rocca que stava inter me e le costa tremeva e cadeva. Le ruito esseva un del plus horrende que io jammais audiva.

Il occorreva tres seismos cata un circa octo minutas post le altere. Anque le edificio le plus forte haberea cadite.

Io me sentiva tanto espaventate que io non sapeva que facer. Io sedeva sur le terra e non poteva mover me. Io poteva solamente plorar, de novo e ancora de novo: “Bon Deo, sparnia me!”

Post le tertie seismo io me comenciava sentir plus brave. Ma ancora io sedeva sur le terra, restante stupefacte super isto que pote evenir post isto.

In un momento le celo deveniva nubifere. Nubes obscur rola-
va super le mar. Il comenciava ventar. Un huracan espaven-
tabile se approachava.

Le mar deveniva spumifere. Le undas esseva alte como monta-
nias. Sur le costa arbores esseva tornate in alto per le radices.
Si mi tenta non esseva palate fortemente detra le grande rocca,
illo anque haberea essite portate via.

Le huracan durava tres horas. Tunc le pluvia comenciava fluer
abundantemente.

Tote iste tempore io sedeva foras sur le terra, troppo espaven-
tate pro ir retro in mi castello.

Verso le nocte le pluvia relentava, e io osava scander super mi
muro. Le tenta esseva medie cadite. Assi io reptava intra le
grotta. Io timeva que anque illo caderea super me.

Capitolo XVIII

Io explora mi insula

Il plueva tote le nocte. Ma in le grotta toto esseva calide e sic, e poco a poco io vinceva mi pavor.

Le tremor de terra e le huracan faceva un damno mal a mi castello. Io debeva laborar durmente durante multe dies a recovrar le cosas damnificate.

Io nunc habeva habitate sur le insula circa dece menses. Durante iste tempore io habeva vidite solmente un parve pecia de illo.

Un matino io me preparava portante mi arma super mi spatula pro un promenada longe.

Io ambulava al fluvio parve ubi io habeva accostate antea con mi barca. Io trovava que isto esseva un fluvio multo curte. Post circa duo millias, le marea trovava su puncto plus alte, e super isto, le fluvio esseva solmente un parve curso de aqua dulce.

Preter le fluvio il habeva pratos verde placente, coperite per herba longe.

In le areas plus sic juxta le pratos verde io trovava tabaco salvage.

Io cercava pro radices del plantas que le indianos usa in vice de pan, ma non poteva trovar alicun.

In un loco, tamen, io videva numerose alte cannas de sucro e plantas que habeva un aspecto interessante ma que io non cognosceva.

Quando io retornava a mi castello io ponderava como io potea apprender a usar in un maniera utile le cosas que io habeva vidite. Ma io non habeva jammais multo pensate super tal cosas, e nunc il habeva pro me pauc possibilitates a apprender los.

Le die proxime io promenava le mesme via, ma multo plus lontan.

Preter le pratos verde io arrivava a un silva belle.

Ibi io trovava plure fructos de sortas differente. Il habeva arbores coperite per vites, e maxime fasces de uvas matur pendeva de illos.

Io esseva multo felice de isto. Io me decideva a revenir un die altere e colliger alicun de fructos. Io siccareva le uvas in le sol, e haberea los como uvas sic.

Le nocte veniva e io esseva ancora in le silva, e io non poteva facer melior que pernoctar ibi al matino proxime. Talmente io scandeva in un arbore e dormiva ibi multo ben.

Il esseva le prime nocte que io passava foras de mi domo.

Le die proxime io ambulava trans le silva quasi quatro millias.

In fin io arrivava a un loco aperte ubi le terra inclinava a west. Le pais esseva tanto plen de verdura que illo pareva como un jardin grande.

Io descendeva a iste valle placente ubi il habeva multe arbores belle. Ibi io trovava oranges, limones, limas, citros, e ultra illos uvas.

Io me cargava con fructos e me dirigeva verso mi domo. “Io debe retornar hic e apportar un sacco,” io diceva.

Il prendeva tres dies a arrivar a mi castello. Durante iste tempore le fructos habeva perditte tote su gusto.

Le die proxime io retornava al mesme valle. Io apportava duo parve saccos pro transportar mi recolta.

Ma io trovava que un grande parte del uvas habeva cadite a basso. Le fructos esseva dispersate sur le terra. Alicun de illos esseva mangiate, alicun de illos esseva rumpite in morsellos.

Un animal salvage habeva essite hic. Forsan illo esseva un capra, forsan un bestia plus grande. Forsan le maleficio esseva facite per plure animales.

Capitolo XIX

Io me prepara pro le hiberno

Le valle que io trovava me placeva tante que io passava multe tempore ibi.

Al fin io me construeva un parve cabana estive proxime al bosco del orangieros.

Non multo plus que un cabana de folios esseva isto, facite del brancas de arbores.

Io construeva un barriera forte circum illo. Isto io faceva de duo filas de palos alte con ramettos inter illos.

Iste barriera non habeva un porta, ma solmente un scala curte, justo como in mi castello.

Ibi io interdum passava duo o tres noctes successivemente.

Io colligeva circa duo centos fascas de uvas e los appendeva in alto pro siccar. Post un tempore illos deveniva le melior uvas sic. Io los predeva a basso e los portava a mi castello.

Talmente poco a poco io colligeva alimento pro le hiberno.

Le hibernos ibi non esseva frigide. Ma il pluveva cata die, e sovente tote le die.

Io habeva justo preparate mi cabana, e comenciava gauder del vita quando le saison del pluvias, o hiberno, comenciava.

Que altere poteva io facer que hastar retro a mi castello e in su grotta sic e calide?

Durante plure septimanas io non poteva ir foras sin devenir humide. Mi magazin del alimento reduceva e reduceva.

Un die, malgrado le pluvia, io iva foras e occideva un capra. Le proxime die io trovava un tortuca multo grande inter le roccas.

Isto esseva un bon fortuna, nam io nunc haveva alimento satis pro multe dies.

Mi repastos esseva simple e plan.

Pro jentaculo, io haveva uvas sic e biscuites.

Pro prandio, io haveva tortuca rostite. Io non poteva facer suppa al tortuca, nam io non haveva un vaso a bullir le suppa.

Pro cena, io mangiava duo o tres ovos del tortuca.

Anque si io passava tempore intra durante le pluvia, io nunquam esseva disoccupate.

Cata die io laborava pro facer mi grotta plus grande. Io fossava plus profunde detra le rocca e faceva ibi un camera bon e grande.

Postea io faceva un altere porta o un via foras, que aperiva al exterior de mi muro. Nunc io poteva entrar in mi castello per le cellario, o per le cocina, e sin scander le scala.

Isto esseva multo plus commode e facile que le via altere. Ma isto non semblava esser tanto secur. Io timeva que le bestias

salvage poteva entrar mi casa; totevia le plus grande animal que io habeva vidite esseva le capra.

Tosto post isto io faceva un tecto super mi excavation plen. Io usava longe palos pro traves e los installava le un extreme-mente al muro e le altere verso le rocca super le grotta.

Isto io coperiva con folios e herbas longe, e con altere cosas que io poteva trovar. In iste maniera io faceva un tecto multo bon, que susteneva le pluvia e teneva omne cosa sic.

Mi castello nunc esseva un loco multo spatiose. Isto esseva satis calide e sic anque durante le temperie peyor.

Capitolo XX

Io me face un calendario

Il nunc habeva passate un anno post mi arrivata a iste insula solitari.

Questiona tu como io ha contate le tempore hic? Io te narra.

Post alicun dies de naufragio io ponderava que io comenciava perder le calculo del dies e stationes del anno. Nam io habeva ni almanac ni quaderno pro annotationes. Il pote esser difficile a semper memorar le dies del septimana e io pote oblidar anque quando il ha le dominica.

Talmente io installava un palo alte juxta mi porta. In alto de iste palo io secava in litteras grande iste parolas:

IO ACCOSTAVA HIC
LE 30 DE SEPTEMBRE, 1659.

Cata matino io secava un parve lineetta in le latere del palo sub le parolas.

Cata septime lineetta habeva le longor duple comparate al alteres, e isto me indicava que le die esseva dominica.

Cata trentesime lineetta esseva ancora plus longe e plus large. Isto me indicava que un mense plen habeva passate.

In iste maniera io faceva mi calendario.

Un matino io calculava que il habeva tres centos sexantacinque lineettas in le palo. Io sapeva, talmente, que il habeva passate un anno post mi arrivata.

Iste die io celebrava un festa solemne.

Io sedeva in mi castello e pensava del bonitate del Deo proque io superviveva e remaneva salve in medio de tante periculos.

Io me humiliava, e le regratiava pro su misericordia.

Pro dece-duo horas io mangiava nihil. Quando, in fin, le sol se poneva, io mangiava un biscuit e un pugnata de uvas e iva al lecto.

Passante nunc un anno integre sur le insula, io habeva appren-dite que le saisons ibi non esseva similar como in Anglaterra.

Il non habeva un primavera, estate, autumnno, o hiberno ibi. Il habeva un saison del pluvias e un saison sic. Vermente, il habeva duo saisons del pluvias e duo saisons sic in un anno.

Capitulo XXI

Io semina un poco de grano

Le prime saison del pluvias comenciava circa in le medio de februario e durava usque al medio de april.

Le prime saison sic comenciava circa in le medio de april e durava usque al medio de agosto.

Le secunde saison del pluvias comenciava circa in le medio de agosto e durava usque al medio de octobre.

Le secunde saison sic comenciava circa in le medio de octobre e durava usque al medio de februario.

Io non poteva haber calculate iste cosas facilmente si io non habeva habite mi calendario.

Un die ante le prime saison del pluvias io comenciava mover cosas sur le plancas in mi grotta.

Ibi io trovava un sacco parve que io haveva portate del nave, un sacco de hordeo, como io jam te ha narrate.

Io lo elevava; illo esseva quasi vacue.

Io regardava in le sacco. Ibi io videva nihil excepte residuos del pulvere e vannatura. Le rattos haveva mangiate le granos del hordeo.

Le sacco esseva plus utile a qualcosa altere. Io lo prendeva al exterior e succuteva le pulvere e le vannatura sur le terra. Isto esseva un loco in le sol, proxime al rocca grande.

Circa un mense post isto, io videva que qualcosa verde haveva comenciate crescer sur iste loco. Io ponderava qual isto

esseva. Isto non poteva esser herba, nam le pedunculo esseva major e plus forte.

Io habeva oblidate le hordeo. Ma io guardava que le pedunculos poteva crescer sin perturbation.

Illos cresceva rapidamente, e tosto illos esseva alte a mi cinctura. Tunc io esseva sorprendite de vider dece o dece-duo granos de capites de hordeo verde apparer.

Tu non pote pensar como contente io esseva. Io tunc memorava como io habeva succutite le sacco del pulvere e vannatura sur iste loco.

Ma il habeva un altere surprisa pro me. Io notava in le terra humide un poco plus proxime al rocca altere plantas verde. Illos non esseva tanto alte como le pedunculos del hordeo, e illos non semblava esser equal.

Io los mirava plure dies. Tunc io videva que illos esseva pedunculos del ris. Sin dubita il habeva habite alicun granos del ris in le sacco con le hordeo, e illos habeva cadite in terra con le pulvere e vannatura.

Io te assecura que io tractava minutiosamente le grano. Si tosto que le hordeo esseva matur io lo recoltava. Le recolta non esseva grande, solmente un o duo pugnatas, ma io conservava lo separate in un loco ubi rattos non poteva trovar lo. Io desiderava haber lo salve e seminar lo de novo durante le saison sequente.

Le mesmo io faceva con ris.

Io habeva tanto pauc semines a comenciar que il durava un longe tempore pro cultivar un recolta grande. Non ante le quarte recolta poteva io prender alicun de hordeo pro pan.

Io trovava que le melior loco a plantar le grano non esseva le latere del colle, ma un loco humide non longe de mi cabana estive.

Un die, quando le saison del pluvijs finiva, io visitava le pais pro vider como mi recolta cresceva.

Ibi io videva qualcosa que me sorprendeva.

Tu memora le barriera que io construeva circum mi cabana estive, o le cabana de folios como io lo appellava. Io lo faceva de duo filas de palos alte con ramettos inter illos.

Ma nunc, io trovava que le palos ancora esseva verde, e que longe ramettos e folios cresceva de illos. Alicun de iste brancas esseva jam duo o tres pedes longe.

Isto me multo placeva. Io secava e flecteva le brancas crescente exactemente in formas que io voleva.

Illos cresceva multo rapidamente, e in pauc le barriera esseva coperite per folios verde. Tunc io flecteva le brancas longe verso le alto del palo que io installava in le centro de mi cabana.

In pauc menses le inclusura integre esseva coperite per un tecto verde.

Tu non pote imaginar como belle isto esseva. Le loco esseva umbrose e fresc, un loco plus placente que on poteva sperar.

Io non sapeva qual sorta de arbore isto esseva que cresceva in tal maniera meraviliose. Ma io secava pauc plus de brancas del mesme sorta e los portava a domo a mi castello.

Io installava le brancas in filas de duo, circa vinti uncias de mi prime muro. In pauc septimanas illos comenciava crescer. Illos cresceva tanto rapidamente que in duo annos illos coperva le spatio integre in le fronte de mi castello.

Non solmente esseva illos agradabile a mirar, ma illos adjutava a proteger mi castello.

Capitolo XXII

Io face un viage longe

Io de longe habeva desiderate vider mi insula integre. Assi, un matino belle, io preparava viagiare al altere latere de illo.

Naturalmente io portava mi arma con me. Sur mi cinctura io habeva mi melior hachetta. In mi sacco io habeva multe pulvere de arma e munition. In mi tasca io habeva duo biscuites e un grande fasce de uvas sic. Mi can sequeva post me.

Io ambulava preter mi cabana estive, o cabana de folios, e verso vespere io veniva a un loco aperte proxime al costa del mar.

Le vista esseva belle. Le celo esseva lucide, e le aere calme. Le aqua lisie extendeva via e via verso le sol ponente.

In le distantia io poteva vider terra. Io non poteva dicer an isto esseva un insula o parte del continente american. Le distantia a ibi esseva al minus cinquanta millias.

Si isto esseva le continente, io sentiva secur que io aliquando viderea un nave navigante a ibi o de ibi. Si isto esseva un insula, il poteva haber homines salvage sur illo, que non esseva secur pro me incontrar. Ma inquietar super tal cosas non poteva facer me ben.

Io trovava que iste latere del insula esseva multo plus belle que illo ubi mi castello esseva situate.

Hic il habeva grande campos aperte, verde de herba e dulce de flores. Anque hic il habeva silvas belle, con multe arbores e vites estranier.

Io videva multe papagais verde inter le arbores, e io ponderava como io poteva trappar un e inseniar lo a parlar.

Post un grande pena io colpava un papagai juvene con mi baston. Ille esseva un luctator ben, e il non esseva un cosa facile a trappar le. Ma in fin io succedeva clauder le in mi sacco.

Ille non esseva vulnerate, e io le portava a domo. Il durava un longe tempore ante que io poteva facer le parlar. Ma in fin ille deveniva domesticate e poteva vocar mi nomine. Io ha un conto agradabile a narrar te post alicun tempore.

Ultra le papagais il habeva multe altere aves in le silvas. Alicun de illos esseva de sorta que io nunquam habeva vidite antea.

Sur le terrenos basse io videva animales que pareva como conilios. Il habeva alteres que io credeva esser vulpes, ma illos non esseva vulpes similar que il ha in Anglaterra.

Io viaggiava multo lentemente circum le insula, nam io voleva vider toto. Usualmente io non ambulava plus que duo millias per die.

Durante le nocte io interdum dormiva in un arbore, quando mi can guardava in basso. In vice io faceva un tenta de palos sur terra. Io me sentiva ben protegite, nam nihil poteva approchar me sin eveliar me.

Al longe del costa del mar il habeva milles de tortucas e abundante de melanittas.

Io non habeva pena a trovar omne le alimento que io besoniava. A vices io habeva un columba rostite a lunchar, a vices le carne succose de tortuca, a vices le carne del capra. Nulle rege poteva viver melio.

Un die mi can captava un juvene capretto. Io curreva a prender lo, e non lassar le vulnerar lo.

Io habeva un grande intention a diriger lo a domo con me. Assi io faceva un collar pro illo, e lo introduceva le via per un corda tenue que io habeva in mi tasca.

Ma illo esseva salvage e non me sequeva facilmente. Il esseva un labor penose a transportar lo, e io decideva lassar lo viver in mi cabana estive.

Io retornava a domo a mi castello.

Capitolo XXIII

Io recolta mi grano

Io non pote narrar te como contente io esseva a retornar a mi vetule domo e jacer in mi hamaca.

Io non habeva essite in domo durante quasi un mense.

Io esseva tanto fatigate de mi viage que io passava quasi un septimana in mi castello.

Durante que io reposava, io faceva un cavia pro mi papagai que io appellava Poll. Ille esseva un papagai benigne, e ille tosto deveniva multo amical a me.

Tunc io comenciava pensar re le capretto que io lassava in mi cabina estive. Io vadeva ibi con mi can pro prender lo.

Io lo trovava ubi io lo habeva lassate. Illo habeva mangiate omne le herba al interior del defensa e habeva nunc un grande fame.

Io lo dava tanto como illo voleva, e tunc io attachava le corda pro conducer lo. Ma isto io non haberea debite facer, nam illo jam habeva devenite domesticate.

Illo me sequeva ubique. Illo esseva multo benigne e amorose.

Io nunc habeva un quantitate de animales domesticate e io non plus me sentiva solitari.

Mi vita esseva multo plus felice que illo habeva essite quando io navigava super le mares. Io gaudeva de multe cosas al quales io non habeva prestate attention antea.

Mi hordeo e ris cresceva ben e post un altere mense essera preste a recoltar.

Ma un die io videva que alicun animales haveva essite sur le campo. Capras e conilios haveva ambulate sur le pedunculos verde e mangiate le folios longe de hordeo.

Si le cosas continuava de iste maniera, io tosto perderea mi grano.

Io poteva facer nihil a isto excepte construer un barriera o un sepe circum le campo. Isto esseva facile, nam le campo non esseva grande.

Io batteva palos alte in le terreno circum mi recolta. Iste palos esseva tanto le un presso le altere que non un conilio poteva entrar trans le barriera.

Io attachava con corda mi can proxime al porta del parve campo, de maniera que ille latrarea quando un animal se apprchava.

Mi grano nunc esseva guardate contra le bestias. Illo cresceva rapidamente. Al hordeo cresceva grande granos de capites que tosto maturava.

Ma nunc le aves veniva a basso in grande greges pro robar me. Illos sedeva sur le barriera, illos volava inter le pedunculos de grano, illos portava via omne le hordeo matur que illos poteva trovar.

Isto me multo molestava. Le major parte del grano esseva ancora verde. Ma io timeva que post que illo maturava io perderea toto.

Io cargava mi arma e vadeva foras al campo. Ibi io videva le fures, sedente sur le barriera e regardante me. Io esseva tanto furiose que io discargava mi arma inter illos e occideva tres.

“Nunc io vos monstra como vos fura mi grano!” io critava.

Io placiava un palo alte in le centro del campo, e super le palo io pendea le tres aves morte.

“Isto io face a cata un de vos que ha le corage de revenir a mi campo,” diceva io.

Bizarre a dicer, hic finiva tote mi pena. Non un singule ave visitava iste loco durante que mi espaventa-aves pendea ibi. De facto, le aves sortiva de iste parte del insula, e io non tosto videva alteres.

Capitolo XXIV

Io labora con plure difficultates

Mi hordeo deveniva matur e attendeva de esser recoltate. Io non habeva alicun instrumento pro falcare lo.

Ma tu memora que io habeva duo spadas vetule que io trovava in le nave.

Con un del spadas io falcava le hordeo e lo placiava in un corbe que io habeva facite. Io portava le capites del grano in mi grotta e separava le grano del vannatura per mi manos.

Post le recolta io mesurava le grano. Io habeva duo modios de ris, e duo modios e un medie de hordeo.

Isto me multo placeva. Io nunc sentiva que io tosto poteva cultivar satis de grano pro alimento.

Ma ha tu jammais pensate quante instrumentos on necessita pro facer le pan pro tu mesme?

Tu ha necun altere cosas a facer que mangiar le pan post que le alteres lo ha panificate. Ma io debeva seminar, recoltar, moler, cerner, miscer, e cocer.

Pro facer omne isto io besoniava plure instrumentos.

Io non habeva un aratro a verter le terra. Io non habeva un spada ni un paletta a excavar lo. Ma con grande travalio io me faceva un spada de ligno, que esseva melior que nihil.

Post que io habeva vertite le terra, io seminava le grano dispergente lo per mi manos. Ma le grano debeva esser coperite nam alteremente illo non crescea, e io habeva nulle hirpice. Io secava un branca del arbore, e traheva lo sur le campo. Isto, io crede, es le maniera como homines ancian hirpicava lor terra.

Le tertie cosa a facer esseva construer un barriera circum mi campo. Post isto io debeva recoltar, curar, portar a casa, disgranar, separar le grano del vannatura, moler.

Io besoniava un molino a moler. Io besoniava un cribro a separar le farina. Io besoniava levatura e sal a miscer con le pasta. Io besoniava un forno pro cocer le pan.

Io debeva arrangiar me sin plure de iste instrumentos. E isto faceva mi labor multo lente e dur.

Io esseva multo fortunate haber salvate plure instrumentos del nave, e de isto io esseva grate. Qual caso dur io habeva incontrate si io non habeva salvate ulle!

De tempore a tempore, quando io besoniava nove instrumentos, io los faceva per mi proprie manos e illos me serviva ben. Illos non esseva utensiles que on compra in botecas, ma que il importa?

Io jam mentionava le spada que io faceva de un pecia de ligno dur. Ultra le spada io le plus besoniava un picco.

Inter le multe cosas que io salvava del nave, io trovava un vecte vetule. Isto io calefaceva in le foco usque illo esseva quasi blanc de calor.

Io nunc remarcava que io poteva flecter lo quasi facilmente. Poco a poco io lo formava usque io habeva facite un bon picco de illo. Naturalmente illo esseva pesante e non delicate del toto. Ma qui remarca le delicatessa del picco?

Prime io sentiva que io besoniava alicun corbes leve con que io poteva portar mi fructos e grano. Tunc io comenciava studiar como on face corbes.

Io doveva perquirer quasi cata loco del insula pro trovar arbustos longe e tenue que incurvava a un forma de un corbe. Post que io los trovava il prendeva multe horas a apprender como texer iste arbustos insimul e formar un corbe de illos.

In fin, tamen, io succedeva facer bon corbes, equalmente bon como corbes comprate del mercato.

Io habeva plure instrumentos pro trenchar. Inter istos esseva tres grande hachas e plure hachettas; nam tu memora que nos portava hachettas pro facer mercantia con le homines salvage. Io anque habeva plure cultellos.

Ma multe de illos deveniva obtuse per uso. Io salvava un mola de petra del nave, ma io non poteva rotar lo e acutiar mi instrumentos al mesme tempore.

Io studiava durmente pro trovar un solution a isto. In fin, io succedeva attaccar un corda a manivella del petra in tal maniera que io poteva rotar lo con mi pede.

Mi instrumentos tosto esseva acute, e io los manteneva como tal.

Capitulo XXV

Io deveni un pottero

Pro facer pan io besoniava vasos. E plure de illos. E non solamente pro facer pan.

Facer vasos del ligno esserea troppo difficile. Naturalmente il non esseva un alternativa facer vasos de ferro o de un altere metallo. Ma proque non facer vasos de solo del terra?

Si io poteva trovar bon argilla, io me sentiva satis secur que io poteva fabricar vasos satis forte pro usar los in casa.

Post multe pena io trovava argilla. Le proxime cosa esseva formar lo a ollas e jarras.

Tu deberea haber ridite si tu videva le prime exemplares mie. Como fede illos deveniva!

Alicun de illos cadeva in morsellos sub lor proprie peso. Alicun de illos cadeva in morsellos quando io essayava elevar los.

Illos esseva de omne forma e grandor.

Post que io habeva laborate duo menses io succedeva facer solmente duo grande ollas que io pote mentionar. Io los usava pro tener ris e hordeo.

Tunc io experimentava con cosas minor, e isto succedeva quasi ben.

Io faceva alicun plattos, un urceo, e alicun jarras parve que io poteva usar como pintas.

Omne los io siccava in le sol calide. Illos conservava lor formas, e semblava quasi dur. Ma naturalmente illos non teneva aqua ni tolerava le foco.

Un die quando io coceva mi carne pro cena, io faceva un foco molto calide. Quando io lo habeva executate, io rastrellava le carbon ardente e extingueva le foco per aqua.

Il occorreva que un de mi jarras parve habeva cadite in le foco e rumpite. Io non habeva colligite le pecias, ma illos remaneva in le flammis calide.

Nunc quando io rastrellava le carbon, io trovava morsellos de illo e il me sorprendeva como illos appareva, nam illos esseva ardite dur como petras e rubie como briccas.

“Si omne morsellos rumpite ardeva como tal,” io diceva, “pro-que non pote un jarra integre devenir tanto dur e rubie como istos?”

Io nunquam habeva vidite un pottero laborar. Io non sapeva como construer un forno pro arder le ollas. Io nunquam habeva audite como fabricar ceramica.

Ma io decideva vider lo que on pote facer.

Io placiava plure ollas e jarras parve in un pila, un sur un altere. Io placiava ligno sic circum e super illos, e tunc io lo incendiava.

Quando le ligno habeva comburite, io placiava nove pecias in le foco. Le flammis calide ardeva circum le jarras e le ollas. Carbon rubie ardeva infra illos.

Io manteneva le foco tote le die. Io poteva vider como le ollas deveniva incandescente a transverso. Le sablo circum le jarras parve comenciava disgelar e fluere.

Post isto io lassava le foco extinguer se, poco a poco. Io lo guardava tote le nocte, nam io non voleva que le ollas e le jarras frigidava troppo rapidamente.

In le matino io trovava que io habeva tres molto bon ollas de terra. Illos non esseva belle, ma illos esseva dur como roccas e ben teneva aqua.

Io anque nunc habeva duo jarras, e un de illos habeva vitro al exterior del sablo disgelate.

Post isto io poteva facer omne le ollas e le jarras e le plattas que io jammais besoniava. Istes habeva tote le formas e le grandores.

Tu haberea ridite si tu los habeva vidite.

Naturalmente io esseva le peyor in iste labor. Io esseva como un infante qui face tortas de argilla e fango.

Ma como contente io esseva quando io nunc trovava que io habeva un vaso que poteva resister le foco! A pena io poteva attender de poner alicun aqua in illo e cocer carne in illo.

Iste nocte io habeva suppa de tortuca e suppa de hordeo pro cena.

Capitulo XXVI

Io me construe un canoa grande

Quando io faceva cosas diferente io semper essayava pensar como escappar del insula.

Certo io ibi viveva sin multe conforto. Io esseva plus felice que io habeva essite quando io navigava super le mares.

Ma io regrettava non vider altere esseres human. A me mancava mi casa e mi amicos.

Tu memora quando io esseva sur le altere latere del insula que io habeva vidite terra in distantia. Il habeva cinquanta o sexanta millias de aqua inter me e iste pais. Totevia io semper sperava que io poteva attinger iste pais.

Isto esseva un desiro insipiente. Nam io non poteva previder lo que io poteva trovar sur iste costa lontan.

Forsan isto esseva un loco multo pejor que mi insula parve. Forsan il habeva bestias salvage ibi. Forsan homines salvage viveva ibi qui me occiderea e me mangiarea.

Io pensava super omne iste cosas; ma io me sentiva plus tosto volente a riscar cata periculo que restar ubi io habitava.

In fin io prendeva un resolution de construir un barca. Illo debeva esser satis grande pro portar me e tote lo que io possedeva. Illo debeva esser satis forte pro sustener un longe viage super un mar tempestuose.

Io habeva vidite canoas magne que indianos a vices construe de truncos del arbores. Io volerea construir un tal del mesme aspecto.

In le silva io trovava un cedro que io pensava esser exactemente le correcte arbore pro mi canoa.

Illo esseva un arbore enorme. Su trunco habeva un diametro plus que cinque pedes transverse in basso.

Io hachava e cisellava plure dies ante que illo cadeva sur le terreno. Il passava duo septimanas a trenchar un bloco de longor correcte de illo.

Tunc io comenciava laborar con le bloco. Io hachava e cisellava e formava le exterior a un forma de canoa. Con un hachetta e un cisello io cavava le interior.

Pro tres menses integre io laborava con le bloco de cedro. Io esseva e fer e contente quando le canoa esseva completate. Io nunquam habeva vidite un barca tanto grande facite ex un arbore singule.

Illo esseva ben formate e practic. Plus que vinti homines poteva haber spatio pro seder in illo.

Ma nunc le question le plus grave de tote debeva esser responde.

Como transportarea io mi canoa in le aqua?

Illo jaceva non plus que tres centos pedes del fluvio parve ubi io le prime vice accostava con mi cargo.

Ma como io lo moverea tres centos pedes, o mesmo un pede? Illo esseva tanto pesante que io non mesmo poteva facer lo rolar.

Io pensava a multe manieras. Ma quando io comenciava comprender le tempore e le labor, io concludeva que mesmo per le maniera le plus facile il prenderea vinti annos transportar lo in le aqua.

Que altere poteva io facer que lassar lo in le silva ubi illo jaceva?

Como insipiente io habeva essite! Proque io non notava le peso del canoa ante que io comenciava laborar pro facer lo?

Un homine sapiente semper mira ante que ille salta. Certe-mente io non habeva agite sapientemente.

Io vadeva retro a mi castello, sentiente me triste e enoiose.

Proque debeva io sentir me discontente e infelice?

Io esseva le maestro de tote lo que io videva. Io poteva appellar me mesmo le rege del insula.

Io habeva omne le confortos del vita.

Io habeva alimento sufficiente.

Io poteva recoltar grano sufficiente pro plure cargas de nave, ma il non habeva mercato pro isto.

Io habeva milles de arbores pro ligno e pro combustion, ma nemo voleva comprar los.

Io contava le moneta que io habeva portate del nave. Il habeva plus que cento pecias de auro e argento; ma como utilizar los?

Io haberea donate omne isto pro un pugnata de piso o fabas a cultivar. Io haberea donate omne isto pro un bottilia de tinta.

Capitolo XXVII

Io face un umbrella

Quando annos passava le cosas que io portava del nave cessava o exauriva.

Mi biscuites durava plus que un anno; nam io mangiava solamente un pecia per die.

Mi tinta tosto finiva, e tunc io non plus haveva besonio de pennas e papiro.

In fin omne mi vestimentos esseva exaurite.

Le temperie semper esseva calide sur mi insula e il haveva pauc besonio pro vestimentos. Ma io non poteva ambular sin illos.

Talmente io guardava omne le pelles del animales que io occideva.

Io extendeva cata pelle in un armatura de bastones, e pendevalos in le sol pro siccar.

Post un tempore io habeva plure de iste pelles. Unes esseva grossier e rigide e serviva pro nihil. Alteres esseva molle a toccar e multo belle a mirar.

Un die io prendeva un del plus belle e me faceva un coperitesta de isto. Io lassava omne le pilos foras, pro protection contra le pluvia.

Illo non esseva multo belle; ma illo serviva ben, e que plus voleva io?

Io succedeva tanto bon con le coperitesta que io pensava essayar alicun altere. Talmente, post multe pena, io me faceva un vestimento integre.

Io me faceva un gilet e un par de bracas. Io voleva plus tosto un vestimento frigide que un vestimento calide. Pro isto io faceva los satis laxe.

Tu haberea ridite si tu habeva vidite los. Illos esseva un vista comic, io te dice. Ma quando io sortiva in le pluvia, illos me reteneva sic.

Isto, io pensa, faceva me planar un umbrella.

Io habeva vidite umbrellas in Brasil, ben que illos non ancora esseva usual in Anglaterra. Illos serviva ben durante le estate quando le sol brillava calidamente.

Io pensava que si illos serviva ben in Brasil, illos servirea ancora melio hic, ubi le sol esseva multo plus calorose.

Talmente io cominciava facer un.

Il esseva un pena sever facer isto, e il passava multe tempore ante que illo del toto me placeva.

Io voleva facer lo aperir e clauder, ma in isto io non succedeva. E a que servi un umbrella que on non pote clauder?

Io non sape quante septimanas il me passava in iste labor. Il esseva un labor de spectaculo plus tosto, e io lo continuava solmente durante tempores peculiar.

In fin io habeva un umbrella que e aperiva e claudeva justo como un umbrella debe.

Io coperiva isto per pelles, con le pilo extere. In le pluvia isto esseva tanto bon como un tenta. In le sol il jectava un umbra placente.

Io nunc poteva sortir in temperie de omne sorta. Io non plus debeva guardar si il pluveva o si le sol brillava.

Le cinque annos sequente io viveva multo quiete. Io me semper occupava e non me lassava sentir solitudine.

Io divideva cata die in partes secundo mi multe deberes.

Post haber legite mi Biblia, io usualmente passava circa tres horas cata matino in cerca de alimento. Durante le calor del die, io me occupava in le umbra de mi castello o mi cabana.

Durante le vespere, quando le sol esseva basse, io laborava sur mi campos. Ma interdum io comenciava laborar de bon hora in le matino e lassava le chassa al postmeridie.

Capitolo XXVIII

Io ha un aventura periculose

Io nunquam renunciava al idea de facer un canoa.

Mi prime tentativa, como tu ha vidite, esseva un fallimento. Io habeva facite un barca troppo grande, e io lo habeva facite troppo lontan del aqua. Io poterea facer un melior aliquando.

Un die post que io habeva recoltate mi grano, io comenciava laborar.

Il non habeva un arbore proxime al fluvio que esseva apte pro un canoa. Ma io trovava un bon quasi a un medie millia.

Ante que io comenciava hachar le arbore, io faceva omne mi planos pro transportar le canoa al aqua.

Io nunc laborava con desiro, nam io me sentiva secur que iste vice io succederea.

In pauc septimanas le vascello parve esseva preste. Illo esseva un canoa multo belle, e satis grande pro duo o tres personas.

Ma mesmo si isto esseva parve, isto esseva pesante. Nam tu debe memorar que isto esseva un pecia de un arbore excavate e formate como un barca. Io solmente poteva elevar un extremitate per vice.

Como io unquam lo transportava al fluvio?

Io te jam narra que io faceva un plano pro isto.

Trans le solo molle inter le fluvio e le canoa io excavava un fossa grande. Illo habeva un profunditate de quatro pedes e un largessa de sex pedes e un longor de quasi un medie millia.

Io laborava pro iste fossa quasi duo annos. Quando illo esse-
va preste e plenate per aqua ex le fluvio, io lassava mi canoa
glissar in illo. Illo flottava, como io sapeva que illo facerea.

Quando io pulsava le canoa al longe del fossa grande e verso le
fluvio, illo semblava multo parve. Io non poteva sperar facer
un viage longe in illo!

Ma io poteva navigar circum le insula, e facer parve viages
presso al costa.

Ante comenciar, io placiava un mast in le proa del canoa e
faceva un vela de un pecia del vela del nave que io haveva
conservate preciosemente.

Tunc a cata fin de mi vascello parve io faceva cavos o parve
cassas, in que io placiava alimento e altere cosas que io poterea
besoniar pro mi viage.

In le interior de mi vascello io secava un loco parve, longe,
cavernose o un planca ubi io placiava mi arma; e super isto
io expandeva un protection de pelle de capra pro conservar lo
sic.

In le parte posterior io placiava mi umbrella pro proteger me
contra le sol calide quando io dirigeva le canoa.

Alora io faceva un viage breve cata die a basso del fluvio al
mar e retro. A vices, quando le vento esseva bon, io navigava
un poco plus lontan al mar plen; ma io timeva viagiar lontan.

In fin io decideva viagiar circum le insula.

Io plenava mi cassas per alimento. In un de cassas io placiava un dozena de biscuites de hordeo e un olla plen de ris. In un altere io placiava le carne del scapulas de un capra.

Io ancora placiava satis pulvere e munion del arma pro occider le chassa que io poteva besoniar durante le viage.

Un die in novembre io comenciava mi viage. Isto se monstrava esser un viage plus dur que io poteva expectar.

In le prime loco, il habeva tante roccas preter le costa que io interdum debeva girar millias verso le mar plen pro circumnavigar los.

Tunc, quando io esseva sur le latere plus lontan del insula, io incontrava un currente del aqua tanto furiose que le esclusa del aqua pareva currente de un molino.

Io poteva facer nihil in un tal currente. Mi canoa torneava como un folio in un tromba. Le vela serviva a nihil. Mi vascello parveolveva circum e circum le vortices e esseva portate lontan al mar plen.

Io abandonava mi sperantia. Io esseva tanto lontan sur le mar plen que io a pena videva le costa de mi insula.

Subito io remarcava que le canoa esseva solmente un parve distantia del latere del currente. Justo un pauc plus e le aqua esseva tranquille e lisie.

Io prendeva mi pagaia de novo e pagaiava con omne mi fortias. Con un grande gaudio io me trovava flottante in aqua calme.

Il habeva un vento ben al costa, e io arrangiava mi vela de novo. Le canoa ganiava velocitate retro verso le insula.

Io nunc trovava que io navigava inter duo currentes forte. Si un de illos me attrappava, illo me haveva portate a mar plene de novo.

Io besoniava omne mi ingenio pro diriger le canoa in le direction correcte. In fin, quando le sol se approximava a poner, io guidava mi canoa a un parve baia tranquille ubi il haveva un costa verde del herba.

Capitolo XXIX

Un voce me alarma

Si tosto que io toccava le terra, io cadeva al genus e rendeva gratias al Deo proque ille me apportava salve ex un periculo tanto grande.

Io ligava le canoa in un rocca del costa, e jaceva sur le herba.

Io esseva tanto fatigate que io me tosto addormiva e me eve-liava solmente le matino proxime.

Io surmontava un parve colle proxime al costa, e mirava circum me pro vider in qual parte del insula io haveva arrivate.

Al dextera io videva arbores familiar que io haveva visitate quando io explorava le insula. Tunc io sapeva que il non haveva un longe distantia a mi cabana estive e que io poteva attinger lo facilmente a pede.

Io esseva malade del mar, e io pensava que io non poteva trovar qualcosa melior que restar alicun dies in le cabana del folios.

Talmente, portante mi umbrellà super mi capite, io comenciava ambular trans le pais. Il esseva un die calide, e io ambulava lentamente.

Plure vices io faceva halto, e non attingeva mi cabana estive ante que il deveniva obscur.

Io videva que cata cosa esseva como io los haveva lassate; nam io semper manteneva un bon ordine.

Post que io haveva superpassate le barriera, io me sedeva pro reposar; e tanto fatigate io esseva que io me tosto addormiva.

Tunc, subito in le obscuritate, io audiva un voce que me invocava: “Robin, Robin, Robin Crusoe!”

Io dormiva tanto profondemente que io me non subinde eve-
liava. Ma inter somno e velia io audiva alicun dicer: “Robin
Crusoe, Robin Crusoe!”

Io me stupefaceva super qui ille poteva esser, ma io ancora
esseva plus que a medietate dormiente.

Tunc le voce critava in mi aure: “ROBIN CRUSOE!”

Io saltava erecte. Io esseva discoragiate terribilmente. Qui
in iste mundo poteva appellar mi nomine in hic?

Tunc mi oculos aperte io videva in le lumine del luna in le
obscuritate mi papagai Poll sedente sur un palo proxime a mi
humero.

“Povre Robin Crusoe,” ille diceva. “Povre Robin Crusoe.”

Ille me regardava a basso como habente pietate de me.

Ille naturalmente repeteva le parolas que io le haveva insenia-
te. Io sapeva que ille esseva contente de vider me, como anque
io esseva contente de vider le.

Io lassava le seder sur mi pollice como ille sovente faceva in
casa. Ille lisiava su becco contra mi facie e repeteva su notitia:
“Povre Robin Crusoe! Ubi tu es? Ubi ha tu essite?” e altere
parolas que ille sapeva.

Io ponderava como le ave haveva trovate iste loco, nam io
le lassava in le castello. Io le demandava: “Proque es tu hic,
Poll?”

Ma ille me respondeva solmente dicente: “Povre Robin Crusoe! Ubi ha tu essite?”

Io credeva con certitude que iste ave me amava.

In le matino io le portava con me in le castello.

Re le canoa, io con bon gratia lo haberea portate retro a su deposito in le fluvio parve. Ma io timeva le currentes furiose que poteva portar me ubique; e talmente io lo abandonava in un baia quiete sur le altere latere del insula.

Capitulo XXX

Io es contente como un rege

Io nunc ha habite satis de aventuras pro le tempore, e io me sentiva contente de restar in casa con mi capras e altere animales domesticate.

Alicun annos antea, io habeva comenciate con tres caprettos que io capturava. Nunc io habeva un grege de quaranta-tres capras, alicun de illos juvene, alicun vetule.

Io los habeva in cinque parve campos circumferite per un barrieria, sur pede del colle de mi castello. Il me talmente nunquam mancava le carne e io habeva un abundantia de lacte anque.

Vermente, io habeva initiate un lacteria parve, e alicun vices mi capras me dava un gallon o duo de lacte in un die.

Ante que io veniva al insula io nunquam haveva mulgite un vacca, ancora minus un capra. Io nunquam haveva vidite como on face butyro, ni mesmo caseo. Ma io apprendeva como on face omne tal cosas. E nunc io haveva plus de butyro e caseo que io poteva mangiar.

Post dinar io habituava circumerrar sur mi campos. Como contente io esseva de mi regno parve!

Si tu haveva vidite me tunc, tu non haberea ridite. Tu haberea devenite espaventate. Nam un tal bizarre apparentia on non pote jammais vider.

Prende un photographia de me si il te place!

In mi capite io habeva un coperitesta de pelle de capra. Illo esseva multo alte e non habeva un forma. Un copertura pendea a basso de su dorso pro proteger mi collo contra pluvia.

Io portava un curte jachetta de pelle de capra e un par de bracas de genus del mesme sorta.

Io habeva ni calcettas ni calceos. Ma circum mi gambas e pedes io portava un bizarre forma de pelle, lo que io anque faceva de pelle de capra. Illos serviva ben quando io ambulava inter roccas e petras.

Io habeva un cinctura de corio. Io non besoniava un gladio ni un spada; e talmente io sur iste cinctura portava un parve serra e un hachetta.

Un altere banda, que pendea super mi humero, portava mi corno de pulvere de arma e munion.

Sur mi dorso io portava un corbe. Sur mi humero un arma. Super mi capite io portava le umbrella inepte e fede.

Mi facie esseva obscur como mahagoni. Illo esseva tannate per le sol e brunite per le ventos calide.

In vice mi barba habeva le longor de un yard. Ma tosto io lo sentiva tediose e lo taliava curte. Ma anque tunc illo plus pareva un barba de urso, io te assecura.

Il non face un gentil photographia, face il?

Ma illo non es culpa mie. Io me vestiva si ben que possibile. Io me lavava munde. Io essayava apparer digne de respecto, anque si nemo me videva.

Io regardava super mi regno parve e io esseva contente e felice.

Tu haberea ridite si tu habeva vidite me e mi familia durante le hora de cena.

Primo il habeva me mesme, Robinson Crusoe, le rege del insula. Io esseva le maestro de tote lo que io poteva vider.

Tunc, como un rege, io cenava in solitudine, con mi servitores mirante me.

Il non esseva permittite a alicuno parlar a me excepte le papagai Poll, que sedeva sur le dorso de mi sedia e attendeva un morsello lo que io le darea.

Mi can nunc jam esseva tanto vetule e debile que ille a pena se moveva. Ille sedeva semper al dextera de me e moveva su cauda quando io non plus que pulsava mi digitos insimul.

Mi duo cattos attendeva, cata un a su latere del tabula, pro vider lo que io los darea.

Iste duo cattos non esseva le mesme que io portava ex le nave. Istos moriva, multe tempore retro, pro lor etate vetule. Ma illos habeva lassate plure cattones.

Vermente, le cattos esseva tanto numerose que io debeva abandonar plure de illos. Omnes excepte iste duo partiva al silva e deveniva salvage.

Capitulo XXXI

Io apprende paneteria e es prospere

Io te jam narrava de mi cultura de grano, e re le difficultates que io incontrava. Le cosa que io le plus voleva esseva facer pan que gustava ben.

Io essayava differente planos, ma il passava plure annos ante que io poteva pensar que io haveva devenite un bon panetero.

Mi hordeo esseva de bon qualitate. Le granos esseva grande e lisie. Quando io los bulliva con un poco de carne de capra, illos deveniva un bon mangiar.

Ma illos non substitueva le pan. Ante que on pote facer pan, on debe molinar grano del hordeo a farina.

Io essayava colpar per un rocca. Ma isto esseva labor lente. Le rocca cadeva in le sablo. Tunc mi repasto serviva a nihil.

Io cercava in omne partes del insula pro un rocca plus dur.
Ma illos totes esseva similar.

Tunc in fin io secava un grande bloco de ligno multo dur. Io lo rotundava de exterior per mi hachetta. Allora, partialmente hachante, partialmente ardente, io faceva un cavo in un de su extremos.

De un pecia de ligno dur io faceva un pistillo pesante o un fullatorio.

Io nunc habeva un molino bon e parve. In curte tempore io habeva fullate satis de hordeo pro facer farina pro un pan grande.

Il esseva facile facer le pasta. Io doveva solamente miscer le farina con aqua e impastar lo per mi manos. Io doveva non pensar re levatura pro facer le pasta leve.

Le parte de cocer esseva le cosa le plus importante, e le plus difficile a apprender.

Primo io placiava mi biscuites de pasta sur cinere calide e los lassava ibi usque illos esseva ben cocite. Ma le tortas de cinere non me multo gustava.

Io essayava un altere plano.

Io faceva duo grande jarras de argilla. Illos esseva large e basse. Cata un habeva un diametro de duo pedes e esseva non plus que novem uncias profunde.

Los io ardeva in le foco usque illos deveniva dur como roccas e rubie como tegulas.

Io anque faceva un focar de furno ante mi foco, e paviva isto con briccas quadrate que io mesme fabricava. Ma, forsan io non debe appellar los quadrate.

Le focar, quando preste, esseva quasi in balancia e lisie. Illo esseva belle como io habeva desiderate.

Pois, io construeva un grande foco de ligno dur. Quando le ligno habeva comburite, io rastrellava le carbon calide a mi focar. Io lo lassava ibi usque le focar esseva calide a transverso.

Tote mi morsellos de pasta nunc esseva preste. Io scopava le focar pur e implaciava le morsellos in le plus calide parte de isto.

Super cata morsello io placiava un del grande jarras que io habeva facite. Tunc io pilava carbon calide super le jarra e circum omne le lateres de illo.

Post un curte tempore io elevava le jarras e prendeva le morsellos ex le focar. Illos esseva ben frite como on los haberea frite in le melior furno in le mundo.

Post essayar e essayar de novo, io in fin apprendeva frir quasi toto que io voleva. Io coceva tortas e puddings del ris conveniente pro un rege. Ma il non me placeva cocer pastatas.

Io nunc me sentiva quasi contente e prospere. Nam non habeva io toto que io poteva besoniar?

Io habeva duo domos sur le insula. Io los appellava mi plantationes.

Le prime de illos esseva mi castello forte a pede del rocca. Io lo amplificava usque mi grotta contineva plure cameras, un aperte a un altere.

Le plus grande e le plus sic de illos esseva mi cellario. Ibi io conservava mi jarras le plus grande. Ibi il habeva anque dece-quatro o dece-cinque grande corbes, totes plenate per grano.

Mi salon non esseva grande, ma io lo faceva pro conforto.

Re le muro in fronte del castello, illo esseva un cosa meravigliose. Le palos alte que io habeva prendite a basso tote habeva radicate. Illos cresceva como arbores, e esseva nunc tanto grande e tanto dense del brancas que il esseva difficile vider trans illos.

Nulle persona ambulante preter illo poterea jammais pensar que il habeva un domo detra iste texito de arbores verde.

Proxime a iste habitation mie, ma un poco posterior al pais, il habeva mi duo campos de hordeo. Illos io cultivava attentivamente, e de illos io colligeva un bon recolta. Cata vice quando io sentiva besonio pro plus de hordeo io aggrandiva le campos.

Un poco plus distante il habeva lo que io appellava mi sede rustic. Ibi il habeva mi placente cabana estive o cabana de folios, a ubi il me placeva ir reposar.

In le centro de mi cabana de folios io semper habeva mi tenta erigite. Io lo faceva de un pecia de un vela que io expandeva super alicun palos.

In le tenta io habeva un sofa molle con pelles de animales e un copertura jectate super illos. Ibi, quando le temperie esseva bon, io sovente dormiva durante le nocte.

Un distantia curte del cabana de folios il habeva le campo con mi bestial — isto es a dicer, mi capras.

Con un grande pena habeva io construite un barriera circum iste campo. Io tanto timeva que le capras poterea escappar, que io laborava plure dies plantante un sepe circum tote le campo. Le sepe cresceva multo alte e deveniva forte como un muro.

Sur le costa del mar, un parve distantia de mi cabana estive, il habeva un parve baia ubi io habeva mi canoa.

Capitulo XXXII

Io vide alicun cosa in le sablo

Quando le temperie esseva bon io sovente ambulava al altere latere de mi insula pro vider mi canoa.

Alicun vices io passava plure dies in mi cabana estive. Tunc, ambulante al loco ubi le canoa esseva, io navigava curte distantias preter le costa. Iste parve viages multo me placeva.

Un matino quando io vadeva al canoa il occorreva un cosa bizarre.

Io ambulava lentamente e al mesme tempore regardava a terra, e que pensa tu que io videva?

Io videva un impression de pede nude de un homine in le sablo.

Le vista me frigidava.

Io stava ibi como si io habeva vidite un phantasma. Io mirava circum me. Io ascoltava. Io tremeva.

Io montava un parve colle pro vider plus distante. Tunc io ambulava hic e ibi preter le costa. Io non videva ulle altere tracias.

Io ambulava retro al tracias pro assecurar me que io non soniava. Si, il habeva un impression de pede de un homine in le sablo. Io videva le digitos, le talon, e le fundo del pede. Io non soniava.

Mi mente esseva plenate per mille pensatas e questiones. Ubi esseva le homine qui faceva le tracias? Qui ille esseva? Como habeva ille arrivate ibi?

Il me espaventava tanto que io non vadeva al canoa. Io tornava retro e retornava a mi castello tanto rapidamente como io poteva.

An io passava super per le scala o trans le cavo in le rocca, io non sape. Ma io me barrava si tosto que io poteva e comenciava preparar pro defender me.

Iste nocte io non poteva dormir. Io jaceva in mi hamaca, e pensava e pensava.

Il doveva haber essite un indiano o alicun altere homine salvage qui habeva facite le tracias. Iste homine salvage forsan habeva arrivate del pais lontan que io videva in le distantia trans le mar.

Forsan ille habeva arrivate sur le insula sol. Forsan ille esseva con plure de su sorta. Ma ubi esseva ille nunc?

Io tanto timeva que io non sortiva de mi castello pro tres dies e tres noctes. Io habeva fame tormentante, nam io habeva solmente duo o tres biscuites de hordeo in mi cocina.

Poco a poco io deveniva satis brave pro sortir del castello. Io ambulava silentemente a mi campos pro mulger mi capras. Povre animales! Illos esseva felice de vider me de novo.

Ma cata sono faceva me querer circum me. Io imaginava vider un homine salvage detra cata arbore. Io viveva dies como un animal persecuite que tremeva de su proprie umbra.

E tote isto a causa de un impression de pede in le sablo!

Poco a poco io me inhardiva, e io decideva reinfartiar mi castello. Si le indianos salvage vermente veniva e me trovava, io esserea preparate pro illes.

Alora io portava solo e parve roccas foras, e los pilava verso le muro del castello usque illo esseva spisse dece pedes. Io te jam narrava como forte illo primo esseva, e como io faceva un sepe dense del arbores al exterior. Nunc illo esseva tanto forte que nulle poteva rumper lo.

Trans le muro in alicun locos io faceva cinque foramines satis grande pro un brachio entrar. In cata foramine io placiava un arma; nam tu memora que io portava plure armas ex le nave.

Cata un de iste armas io installava in un ossatura que on poteva tirar retro e avante. Illos functionava tanto ben in su locos que io poteva discargar tote cinque in duo minutas.

Durante menses fatigante io laborava ante que mi muro me satisfaceva. Ma in fin illo esseva preste.

Le sepe de antea cresceva tanto dense e alte que nulle homine o animal poteva vider trans illo. Si tu lo habeva vidite, tu non haberea potite imaginar que il habeva alicun intra, ancora minus un domo.

Pro duo annos io viveva in timor. Omne isto io faceva pro facer mi casa plus forte e secur.

Lontan in le silva io construeva un clausura de blocos de arbores. Circum illo io plantava un sepe similar a isto ante mi

castello. Io tunc placiava un dozena de capras juvene ibi, e los dava herbas e folios a mangiar.

Si le homines salvage veniva, e si illes occideva le altere capras, illes non poterea trovar istes; nam istes esseva troppo ben celate in le silva.

Omne iste cosas io faceva proque io haveva vidite un impression de pede in le sablo.

Capitulo XXXIII

De novo qualcosa me alarma

Il passava cinque o sex annos, e io videva non un singule altere impression de pede.

Io habeva surmontate mi timor le plus grande, ma ancora io non deveniva tanto coragiose como antea. Cata sono subitanee faceva me regardar circum me.

Io pensava que si le homines salvage habeva visitate le insula un vice, illes probabilemente arrivarea de novo. Pro isto io les guardava omne le tempore.

Mi grege de capras nunc habeva devenite multo grande, e io besoniava un altere campo. Io sperava placiar alicun de illos in un loco celate ubi le homines salvage, si illes veniva, non los poterea trovar.

Io jam haveva un grege parve in un tal loco, como io te ha narrate. Ma io nunc voleva haber un altere.

Quando io cercava un loco bon, io transversava tote le insula. Io anque ultrapassava le puncto roccose ubi io lassava mi canoa.

Quando io stava sur un rocca e observava le mar, io pensava que io videva un barca in le distantia. Illo esseva solmente un macula parve sur le aqua, e illo sembrava surmontar e cader con le undas. Isto non poteva esser un rocca.

Io lo mirava e mirava usque mi oculos non poteva vider plus. Io habeva salvate un telescopio del nave, ma como le sorte commun, io lo lassava a casa. Como io lo volerea haber con me!

Si io vermente videva un barca o non, io non sape. Ma quando io ambulava retro preter le costa, io decideva nunquam de novo sortir sin mi telescopio.

Io ambulava preter le costa lentamente, pensante super lo que io habeva vidite. Tunc jam il me eveniva qualcosa que faceva mi corde arrestar.

Sur le sablo del plagia inclinante del parve porto io videva non solamente un impression de pede, ma centos de illos.

Io stava immobile, troppo terrificate de mover me.

Ma le tracias non esseva toto. Le plagia sur un loco esseva coperite per ossos e morsellos de carne, como in un macello.

“Le homines salvage ha habite un festa hic,” io diceva a me ipse.

Un poco plus lontan io videva un fossa excavate in le sablo, e hic illes habeva habite lor foco. Le cineres ancora esseva calide.

Io ponderava qual festa le homines salvage habeva habite. Il habeva homines salvage sur le continente, de qui on diceva que illes occideva e mangiava le captivos del guerra. Cannibales, on les appellava.

Poteva isto haber essite un festa de cannibales? E esseva illos le ossos e carne del esseres human?

Io tremeva quando io pensava super isto.

Io me tornava e curreva ex le loco tanto rapidamente como io poteva.

Io curreva usque io non plus poteva avantiar. Mi respiration arrestava. Io cadeva sur le terra.

Post que io habeva arrestate un momento, io mirava circum me e trovava que il non restava un longe distantia a mi castello. Toto circum me esseva quiete e immobile. Io certamente esseva ultra le attingimento del periculo.

Con lacrimas in le oculos io geniculava e regratiava Deo. Io le regratiava proque io habeva supervivite e esseva salve post tante annos. Io le regratiava proque on me habeva jectate sur le latere del insula ubi le homines salvage nunquam habeva visitate. Io le regratiava re omne le confortos e felicitates que io habeva incontrate.

Tunc io me levava e vadeva a casa in mi castello.

Quando io sedeva in fronte de mi porta iste vespere, io examinava le subjecto a fundo, e me sentiva multo plus legier in mi mente.

Io habeva habitate sur mi insula dece-octo annos ante que io videva le prime impression de pede. Io habeva habitate ibi vinti-tres annos ante que io videva ulle altere tracias del homines salvage. Verosimilante il poteva passar plure annos ante que ulle periculo me incontrava.

Con iste pensatas io me extendeva in mi hamaca e dormiva sin pavor.

Ma il passava un longe tempore ante que io de novo visitava le costa plus lontan del insula. Io non etiam iva pro inspectar mi canoa.

Le dies passava silentemente. Io remaneva quasi proxime a mi castello, e me occupava con mi capras e mi grano.

Io semper habeva surveiantia, e nunquam sortiva foras ante primo reguardar circum me.

Capitulo XXXIV

Io face un discoperta sorprendente

Un vice cata septimana io ambulava in le silva pro vider le grege del capras que io habeva celate ibi.

Io semper portava mi arma, ma depost mi ultime grande timor io non riscava discargar lo. Io timeva etiam martellar un clavo in ligno, in caso que alicuno homine salvage se trovarea satis proxime a audir le sono.

Io timeva construer foco in mi castello, in caso que alicuno viderea le fumo.

In fin io portava alicun ollas e caldieras a mi campo celate in le silva. Io poteva facer mi cocinar ibi in un maniera multo plus secur que in mi castello.

A pena io habeva mi cosas in ordine ibi quando io trovava qualcosa que me faceva molto felice. Pote tu pensar lo que isto esseva?

Isto esseva un grotta — un grotta real. Il habeva un porta in le grotta trans un cavo al pede del rocca grande. Illo esseva tanto ben celate que nulle persona lo poteva trovar etiam si ille lo cercava.

Vole tu que io te narra como io lo trovava?

Io timeva facer foco causante fumo proxime a mi domo, ma io non poteva viver sin cocinar carne. Io probava omne sorta de ligno, ma semper isto causava alicun fumo. Tunc io pensava probar carbon sic de ligno. Ma primo io debeva facer le carbon de ligno.

Io trovava un loco in le parte le plus obscur in le silva ubi le fumo a pena se levava super le arbores. Ibi io construeva mi carboniera.

Isto io faceva in le sequente maniera: —

Primo, io faceva un spatio ronde circa dece pedes in diametro. Hic io excavava le terra usque io habeva un fossa profunde un pede. Tunc io secava un corda o plure de arbores e los pilava ibi. Io pilava e pilava usque le pila esseva proxime al alto de mi humeros. Io lo coperiva per solo e turfa a profunde de un pede, lassante un parve area aperte in le fundo.

Quando io habeva facite isto, io faceva foco trans le foramine in le fundo. Illo ardeva lentamente. Le ligno deveniva carbon.

Un die, quando io trenchava ligno pro mi carboniera, io per coincidentia videva un cavitare in le rocca proxime a un arbore que io trenchava.

Il habeva brossa ante le grotta. Io lo pulsava al latere e reguardava intro. Io videva un grotta parve, a pena satis grande pro me a reptar intro sur mi brachios e genus.

Ma, un poco plus lontan al interior, illo esseva plus grande. Il habeva un altitude tal que io poteva star recte, e largessa tal que duo homines haberea potite ambular le un juxta le altere.

Il non habeva lumine in le grotta, e io stava sin mover un momento usque mi oculos se accostumava al obscuritate.

Tunc io videva alicun cosa in le obscuritate que faceva me fugir del loco multo plus rapidamente que io entrava.

Que pensa tu que isto esseva? Duo grande oculos brillante que luceva como carbon in le obscuritate. An illos esseva oculos de un homine o de un bestia furiose, io non arrestava provider.

Io stava ancora un momento preter le porta del grotta e tunc io cominciava vincer mi pavor.

Que poterea il haber in iste grotta que me poterea facer danno? Nulle homine poterea viver ibi in obscuritate. Re le animales, io sapeva que il non haveva animales plus furiose sur le insula que mi cattos.

Alora, con un baston flammante como torcha, io reptava retro in le grotta. Ma io non haveva prendite tres passos ante que io esseva terrificate quasi tanto como le previe vice.

Io audiva un suspiro ruitose, como un homine in pena. Postea il haveva suspiros basse, e sonos como si alicun haberea essayate parlar.

Io arrestava in mi loco. Io sentiva tremores frigide in mi dorso. Mi capillos se levava. Ma io non me permitteva escappar de novo.

Io pulsava mi parve torcha plus extense in le obscuritate, tanto extense como io poteva. Le flamma illuminava le grotta. E que pensa tu io tunc videva?

Nulle altere que mi vetule capra que io haveva perdite de mi grege circa un septimana antea.

Ille se habeva extendite sur le pavimento del grotta, e esseva troppo debile pro levar se. Ille esseva un capra multo vetule, e forsan habeva cercate un loco ubi morir.

Io le dava mangiar e aqua, e faceva lo tanto confortabile como io poteva. Ma ille non poteva viver multo plus longe.

Io trovava que, anque si io poteva star in le grotta, illo esseva multo parve. Illo esseva solmente un cavo in le roccas, e non esseva ronde ni quadrate.

Ma in le posterior de iste camera parve il semblava haber un passage que conduceva plus lontan. Iste passage esseva tenue e obscur, e post que mi torcha se extingueva, io non essayava sequer lo.

Io retornava pro trenchar ligno.

Capitolo XXXV

Io ancora explora mi grotta

Le die sequente io portava con me sex grande candelas.

Nam tu debe saper que io esseva anque un fabricante de candelas equalmente como un panetero. Vermente, io faceva multo bon candelas de grassia del capra, usante pecias de cordas vetule como miccas.

Como io diceva, io portava con me sex candelas, nam io decideva apprender plus super le grotta que io habeva trovate.

Io incendeva duo de mi candelas, e entrava in le grotta. Le povre vetule capra esseva morte, e il non esseva un labor facile a excavar un fossa e interrar le.

Post que iste deber displacente esseva facite, io iva in le parte le plus profonde del grotta de novo. Le flamma del candelas illuminava le obscuritate, e io poteva vider quasi precise.

Le passage tenue de que io te narrava esseva plus que trenta pedes longe. In un parte illo esseva tanto basse que io debeva reptar a mi quatro pedes.

Ma post que io habeva passate iste parte tenue io me trovava in un camera splendide. Illo esseva satis grande pro albergar cento homines.

Vermente, illo pareva como un grande sala de un vetule castello anglese. Io nunquam habeva vidite alicun cosa tanto grandiose.

Le tecto esseva al minus vinti pedes alte. Le lumine de mi duo candelas luceva in alto al muros e dava un aspecto de milles de stellas clar scintillante.

Si istes esseva diamantes, o auro, o alicun altere cosas preciose, io non sapeva, e de facto nunquam lo apprendeva.

Le pavimento esseva sic e platte. Illo esseva coperite per sablo blanc, que esseva multo munde.

Io me allegrava. Nulle melior e plus secur magazin poterea io haber sperate.

Quando io haveva mirate a omne lateres del camera e trovate que isto vermente esseva le fin del grotta, io lo sortiva e hastava retro a mi castello.

Io notava que io ancora haveva circa sexanta libras de pulvere de arma. Illo esseva le prime cosa que io portava a mi grotta nove. Io ibi anque portava le plumbo que io haveva pro facer munition pro mi arma.

Io me nunc sentiva como un del fees meraviliose de que tu ha legite. Illas vive, como tu sape, in roccas e in grottas ubi nemo pote trovar las; e illas ha tresores celate de auro e roccas preciose.

Pensa que cento de homines salvage me chassava! Illes non me poterea trovar hic. Io esseva salve de cata direction.

Io adjustava le grotta con comocunque il necessitava pro facer lo confortabile.

Si occorreva le peyor del pessime, io poterea habitar ibi. E totevia io sperava que on non me obligava facer isto.

Quando toto esseva secur e bon, io placiava alicun brancas verde super le entrata e ambulava retro a mi castello.

Io esseva multo felice quando io me sedeva in mi cocina vetere de novo. Nam, ante toto, nulle altere loco esseva un casa pro me.

Io nunc habeva habitate vinti-tres annos sur iste insula. Si io non habeva le pavor de homines salvage, io haberea essite le homine plus fortunata de tote le mundo.

Durante omne iste annos io habeva essite multo occupate. Io non laborava tote le tempore, como tu sape, ma io me amusa-va in manieras variate.

Io passava multe tempore con le papagai Poll. Ille tosto apprendeva parlar tanto ben que il esseva un placer ascoltar le.

Mi can esseva mi melior amico e companion. Ille viveva dece-sex annos, e moriva a causa de su etate vetule.

Re le cattos, il habeva le silva plen de illos. Omnes deveniva salvage excepte le duo que io habeva in mi castello. Illes esseva habile a captar mures e esseva mi bon amicos.

Io habeva plure gallinas domestic. Los io attrappava proxime al costa del mar quando illos esseva juvene. Io los taliava le plumas de alas e los inseniava mangiar de mi mano.

Io nunquam apprendeva qual sorta de aves illos esseva, ma illos esseva grande, quasi grande como gallinas ordinari. Illos viveva intra le arbores del sepe ante mi castello.

Illos construeva lor nidos ibi e me poneva ovos abundante a mangiar. Il non me necessitava haber altere aves domestic.

Talmente io habitava placentemente in mi domo del insula. Io haberea essite contente habitar ibi semper si io poteva sentir me secur de homines salvage.

Capitulo XXXVI

Io vide homines salvage

Un matino de bon hora durante le tempore del recolta io sortiva a mi campos del grano pro falcar alicun hordeo. Le dies esseva tanto calide que il esseva plus placente eveliar se ante que le die deveniva lucide e facer le parte le plus pesante de mi labor ante que le sol esseva alte in le celo.

Durante le matino de que io te nunc narra, io comenciava laborar quando il ancora esseva quasi obscur. Io haveva visitate mi campos tanto sovente que io poteva trovar le via a oculos claudite.

Quando io passava ibi, il me sorprendeva de vider un lumine lontan super le latere ubi io habitava. Io faceva halto e mirava. Isto clarmente esseva un lumine de foco flammante.

Qui haveva potite facer un foco ibi?

Securmente necun altere que le homines salvage.

Il me tanto sorprendeva que io stava sin mover me e ponderava.

Que occorreva si le homines salvage trovava mi campos de grano?

Illes immediatamente saperea que alicuno haveva plantate los, e illes certamente non reposarea usque illes me trovarea.

Io nunc poteva vider le flammis quasi clarmente. Post le alba del die io anque poteva vider le fumo que se levava super le arbores. Le foco non esseva plus lontan que duo millias.

Io hastava retro a mi castello tanto rapidamente como io poteva currer. Io preparava le exterior a parer tanto virgine e natural como possibile.

Io surmontava le muro e traheva le scala post me.

Io cargava omne mi cannones, como io appellava mi armas, los que io habeva placiate in le muro. Io preparava omne cosas pro un assedio.

Tunc io attendeva pro vider si mi inimico se approximava.

Il passava duo horas, tres horas, e il non habeva un vista o un sono que haberea essite inusual. Io comenciava pensar si, ante toto, le foco esseva causate per un accidente e non per homines estranier.

In fin io non poteva attender plus longemente. Io mitteva mi scala verso le latere del rocca e surmontava in alto a un loco platte super mi castello. Io traheva le scala post me e tunc lo montava pro un altere puncto platte. Io lo traheva un altere vice, e nunc io attingeva le cresta del rocca grande.

Hic esseva le loco que io appellava mi vigilantia.

Con multe attention io lo surmontava. Io me jaceva sur le cresta del rocca e per mi telescopio spectava in direction del loco ubi io videva le foco.

Io ancora poteva vider le fumo. Si, e io poteva vider alicun nude homines salvage sedente circum un foco parve.

Io les contava, e trovava que il habeva non minus que novem del sceleratos.

Securmente illes non necessitava le foco pro calefacer se ipse, nam le die esseva multo calide. Sin dubita illes coceva alicun cosa. Forsan illes esseva cannibales e se preparava pro un de lor festas horribile.

Sur le plagia non lontan de illes io videva le duo canoas con que illes habeva arrivate.

Le marea nunc esseva a su plus basse. Quando illo retornava e faceva le canoas flottar, illes probabilemente sortiva.

Iste pensata me faceva sentir me plus alleviate, nam io esseva secur que illes non vagarea al interior del pais.

Io attendeva e regardava usque le marea de novo esseva sur nivello del fluvio.

Tunc io videva les partir in le barcas e pagaiar via. Illes semblava facer le tour al altere latere del insula.

Io nunc poteva spirar liberemente de novo. Post que illes habeva partite, io prendeva mi arma e hastava trans le pais pro vider si io poteva haber un altere vista de illes.

Io portava duo armas sur mi humero, duo pistolas in mi cintura, e un grande spada al latere. Tu haberea devenite espaventate, si tu me habeva vidite.

Il esseva un promenada longe e dur. Ma poco a poco io arrivava al colle que guardava le costa lontan del insula.

Io lo surmontava. Io regardava le mar e le pais per mi telescopio.

Si, il habeva duo canoas que arrivava lentamente circum le costa.

Ma sorprendite io videva tres altere barcas que appareva del baia proxime e que hastava pro incontrar los.

Il pareva, tunc, que le altere parte del homines salvage habeva festate in le mesme loco ubi io videva le prime impression de pede in le sablo.

Io regardava le canoas usque omne le cinque partiva al mar plen, a lor via al costa basse in le west distante.

Alora io iva a basso al loco ubi le homines salvage habeva festate.

Qual vista espaventabile incontrava mi oculos! Le sablo esseva coperite per sanguine e ossos. Sin dubita un captivo povre habeva essite occidite e mangiate ibi.

Io decideva que si ulle altere homines salvage jammais arrivava a mi insula pro un tal festa, io les non lassarea gauder de isto.

Io colligeva le ossos e los interrava in le sablo. Tunc io lente e tristemente ambulava retro a mi castello.

Post isto io non me sentiva totalmente secur jammais. Io non riscava discargar un arma; io non riscava facer foco; io non riscava sortir lontan de mi casa.

Quando eveliate, io semper planava como escappar del homines salvage. Quando addormite, io semper soniava de cosas espaventabile.

Il tamen passava dies e menses, e ancora nulle altere homines salvage arrivava.

Capitolo XXXVII

Io discoperi un naufragio

Un die in maio un grande tempesta erumpeva sur le insula. Tote le die e longe a nocte il pluveva e ventava, fulmines fulgurava, e tonitro tonava.

Ma tempestas non esseva un nova pro me, e io non rumpeva mi capite. Io remaneva in casa in mi castello, e me sentiva multo grate que io haveva un loco tanto secur e sic e confortabile.

Io sedeva restante eveliate tarde, e legeva mi Biblia in le lumine del lampa parve que io haveva facite, e pensava de mi portion curiose del vita. Subito io audiva un sono que io credeva quasi securmente veniva de un arma discargate sur le mar.

Io sortiva rapidamente. Io prendeva mi mantello de pluvia e surmontava a mi vigilantia sur le cresta del rocca grande.

Le pluvia habeva passate e le vento cominciava calmar se. Il nunc esseva post medienocite, e multo obscur.

Un momento post que io habeva attingite mi loco il habeva un fulgure del lumine que causava me arrestar e ascoltar al altere arma.

Post pauc secundas io isto audiva. Isto sembrava venir de iste parte del mar ubi io un vice esseva attrappate per le currente forte e pulsate lontan al mar in mi barca.

Io sapeva immediatamente que le tiros esseva discargate de un nave in periculo. Forsan le vento e le undas la habeva jectate preter le costa. Poteva io facer alicun cosa pro adjuvar le homines povre a bordo?

Con un grande labor e periculo pro me ipse io colligeva alicun bastones e brossa in un pila sur le rocca e faceva un foco.

Le ligno non esseva sic, ma post que le foco comenciava arder illo flammava furibunde e projectava un lumine super omne le roccas e arbores circum me.

Io me sentiva secur que si il habeva marineros in le nave, illes lo viderea. E sin dubita illes lo videva, nam io tosto audiva un altere arma.

Tote le nocte io guardava le foco; ma nulle altere sono ultra le vento poteva io audir.

Quando le die veniva e le nebula habeva clarate, io punctava mi telescopio verso le parte del mar de ubi le sonos arrivava.

Multo lontan del costa il certamente habeva alique; ma an isto esseva un nave naufragate o un nave a velas, io non poteva dicer. Le distantia esseva troppo grande.

Io lo regardava de tempore in tempore tote le die. Illo non se moveva.

“Isto debe esser un nave in ancorage,” io diceva a me ipse.

De bon hora le matino proxime io prendeva mi arma e ambulava verso le latere del insula ubi le currente olim me attrappava. Quando io arrivava al costa ibi, io montava sur alicun roccas e mirava super le mar.

Le aere esseva multo clar nunc, e io poteva ben vider le nave.

Illa non esseva in ancorage. Illa habeva sasite in alicun roccas grande del quales il habeva plure in iste parte del mar.

Io videva que le mastes del vascello esseva rupte, e que plus que un medietate de su parte posterior pendea in le aere.

Io pensava super le marineros qui debeva haber essite a bordo, e speculava si ulle de illes haveva escappate. Il sembrava impossibile que alicuno poterea haber attingite le costa in un mar que furiava tanto durante le tempesta.

“Oh, illo la haveva essite salvate!” io critava quando io ambulava in alto e a basso del costa.

Io torqueva mi manos, mi labios esseva forte juncte, mi oculos esseva plen de lacrimas.

“Oh, illo la haveva essite salvate!” io critava de novo e de novo.

Il esseva que post tante annos solitari sin vider un facie amical io regrettava non haber mesmo un companion a qui parlar e con qui repartir mi sperantias e pavores.

Le mar nunc esseva quasi calme. Anque inter le roccas le aqua esseva lisie.

Toto sembrava favorabile, e io decideva ambular a mi canoa e pagaiar al nave naufragate.

Io hastava retro a mi castello pro preparar mi cosas pro mi viage.

Io paccava un grande corbe per pan; io plenava un urceo per aqua fresc; io placiava mi compasso in mi tasca a fin que il esserea plus facile a navigar; io portava un sacco plen de uvas sic sur mi humero.

Assi preparate con omne cosas necessari, io ambulava circum le insula al loco ubi io habeva celate mi canoa. Io la trovava medie plen de aqua, nam illa ibi jaceva neglecte pro un longe tempore.

Con multe labor io vacuava le aqua ex illa e succedeva facer la natar. Tunc io cargava mi cargo in illa, e hastava a casa pro plus.

Mi secunde carga esseva un sacco plen de ris, le umbrella que io placiava super mi capite pro umbra, un altere urceo de aqua, un caseo, un bottilia de lacte, e circa un dozena de biscuites de hordeo.

Omne isto io portava a mi canoa. Si il habeva homines del naufragio illes poterea besoniar alimento.

Quando io habeva arrangeate tote in bon ordine, io partiva.

Io pagaiava quasi proxime al costa usque io habeva eludite le puncto de un corrente periculose. Tunc super un aqua lisie, io pagaiava directemente al nave naufragate.

Tosto, tamen, regardante un poco avante, io videva un altere corrente con fluxo grande preter le costa e inter le roccas medio celate.

Quando io mirava iste rapide currentes, mi corde comenciava faller. Io sapeva que si io entrava in un de illos, illo me portarea un grande distantia al mar plen. Illo me poterea portar tanto lontan que io nunquam poterea retornar.

Ma io habeva decidite perseverar sur mi viage.

Capitolo XXXVIII

Io face un altere viage

Con multe carentia io pagaiava mi canoa al mar plen. Io lassava un orlo delicate sur mi latere dextere inter me e le currente. Io pagaiava rapidamente, ma io non me lassava perder le controllo del canoa.

In circa duo horas io arrivava al nave naufragate. Isto esseva un vista triste a reguardar.

Le nave jaceva partialmente a su latere, e habeva sasite inter duo roccas grande.

Illa appareva como un nave espaniol. Illa esseva mal rumpite per le undas, e toto sur su ponte habeva essite radite in le mar.

Quando io la approximava, un can me mirava del latere del nave e me latrava. Quando io le vocava, ille saltava in le mar e natava a mi canoa.

Io le elevava a mi canoa, e remarcava que ille esseva quasi morte de fame e sete.

Io le dava un biscuit de hordeo e ille lo vorava como un lupo medio affamate. Io tunc le dava un poco de aqua, ma non troppo que ille non facerea damno a se. Ille bibeva, e tunc me mirava como si ille voleva plus.

Post isto io abbordava. Un vista triste incontrava mi oculos. In le cocina io videva duo marineros qui se habeva necate in aqua, con lor bracios le un circum le altere.

Io suppone que quando le nave collideva in roccas le undas inrolava le pontes e le marineros non habeva un via a escappar. Illes qui non cadeva in le mar habeva necate inter le bordos.

Extra le can il non habeva un altere cosa vivente sur le nave.

Io trovava alicun cassas del marineros. Con multe labor io portava duo de illos in le canoa sin arrestar pro mirar al interior de illos.

Extra le cassas, io prendeva un paletta de foco e tenalias, que io multo besoniava. Io ancora trovava duo caldieras de laton, un grillia, e un grande olla de cupro.

Le marea nunc descendeva verso le insula de novo. Allora, con le pauc cosas utile que io habeva trovate e le can povre con me, io partiva a casa.

Io remaneva un distantia al currente periculose e il non esseva un pena arrivar con mi canoa securmente al costa. Le sol se habeva quasi ponite quando io ancorava mi canoa in un parve baia preter le puncto del roccas.

Io esseva tanto fatigate que io non poteva facer alicun altere cosa iste die. Tunc, io cenava e dava un bon parte a mi can, e postea jaceva in le canoa e me addormiva.

Io dormiva multo ben, e io non me eveliava ante le matino proxime.

Quando io regardava mi cosas, io decideva conservar los in mi grotta nove in le silva. Nam illo esseva multo plus proxime que mi domo in le castello.

Quando io aperiva le cassas io trovava plure cosas que me faceva felice.

In un de illos io trovava duo jarras de caramellos deliciose. Illos esseva tanto ben corcate que le aqua salate non habeva damnificate los.

In le altere cassa il habeva alicun camisas bon, que io multo besoniava. Il anque habeva ibi un dozena e un medie de pannellos blanc de lino. Io esseva felice de trovar los, nam

il esserea placente spongiar mi facie per illos durante un die calide.

In un tiratorio secrete del prime cassa io trovava tres saccos de moneta espaniol. Io contava mille cento pecias de argento.

In le fundo de un del saccos il habeva sex pecias de auro espaniol, cata con un valor de circa dece-cinque dollars. Illos esseva impacchettate in un pecia de papiro.

In le fundo del altere saccos il habeva alicun parve barras de auro. Io suppone que il habeva al minus un libra de iste pecias flave.

Ante toto, io recipeva multo pauc de iste viage. Io non habeva uso de iste moneta. Illo non habeva un valor plus alte que le sablo sub mi pedes. Io haberea donate omne isto pro un par de bon scarpas o calcettas pro mi pedes.

Post que io habeva portate omne cosas a mi grotta io prendeva le canoa retro a su porto vetule sur le latere plus distante del insula. Tunc io retornava a mi castello, ubi io trovava toto in bon ordine.

E nunc io comenciava viver legiermente de novo. Io remaneva alerte como antea, e io nunquam lassava mi castello sin regardar attentivamente circum me.

Io raramente visitava le altere latere del insula. Quando io visitava mi grotta in le silva, o iva pro vider mi capras, io semper portava mi arma.

Capitulo XXXIX

Io ha un sonio estranie

Duo annos passava sin ulle alarma, e io comenciava pensar que il non poterea evenir ulle cosa que disturbarea le quietude de mi vita.

Un nocte durante le saison sic in martio io non poteva dormir. Io jaceva horas in mi hamaca e non poteva clauder mi oculos.

Io pensava, pensava, pensava.

Io pensava a tote lo que unquam me habeva evenite e ante e post mi naufragio.

Io pensava a mi prime annos felice sur le insula.

Io pensava a mi pavor e preoccupationes que io habeva sentite post que io videva le prime impression de pede in le sablo.

Tunc io pensava a mi grande desiro vider mi pais natal ancora un vice, e haber amicos e companiones a qui parlar.

Iste pensatas apportava in mi mente le homines salvage que io timeva tanto, e io comenciava demandar me ipse mille questiones de illes.

Quanto longe haveva il al costa de ubi illes veniva?

Proque illes veniva sur mi insula de tanto grande distantia?

Qual barcas illes haveva?

Con pensatas como tal io jaceva eveliate usque al nocte tarde. Mi pulso batteva rapidamente, mi respiration deveniva difficile, mi nervos excitare.

In fin, exhaurite per mi proprie anxietate, io me addormiva.

Le mesme pensatas debeva haber sequite me in mi sonios, ma illos prendeva un forma differente.

Io soniava que io sedeva sur le costa del mar con mi arma imbraciate e mi umbrella juxta.

Io pensava, pensava, pensava. Io nunquam habeva essite tanto triste e solitari.

Io pensava a mi domo que io non poteva vider de novo, e a mi amicos que forsan me habeva oblidate.

Subito, quando io aperiva mi oculos, io pensava que io videva duo canoas arrivar al insula. Io curreva e me celava in un boschetto preter le costa.

Il habeva dece-un homines salvage sur le canoas, e illes habeva con illes un altere homine salvage que illes voleva occider e mangiar.

Ma in mi somno io pensava que iste homine salvage subito escappava e curreva pro su vita.

Io pensava que ille arrivava currente a mi boschetto parve, pro celar se in illo.

Quando io le videva, io me levava e le incontrava. Io surrideva amicalmente, e le essayava facer saper que io esseva su amico.

Ille se jectava sur le terreno a mi pedes. Ille sembrava appellar mi adjuta.

Io le monstrava mi scala e le demandava montar super le muro.

Tunc io le dirigeva a mi castello, e ille deveniva mi servitor.

Io pensava in mi somno, que io critava in voce alte pro mi gaudio e diceva: "Nunc io escappara de iste loco. Nam le homine

salvage devenira mi pilota. Ille me conducera al continente. Ille me dicera ubi vader e que facer. Ille me adjutara a trovar mi proprie populo.”

Iste pensata plenava mi mente con grande gaudio e quando io lo ancora jubilava io me eveliava.

Que disappunctamento il esseva a comprender que isto solmente esseva un sonio!

Durante plure dies io me sentiva multo triste. Io esseva quasi preste a abandonar mi sperantia.

Tunc io rememorava mi sonio; e io diceva a me mesme: “Si io solmente poteva trovar un homine salvage e le instruer me amar, le cosas poteva devenir assi. Ille debe esser un de lor prisioneros e io debe salvar le de devenir mangiate; nam tunc il devenirea facile a vincer su amicitate.”

Iste pensata remaneva in mi mente tanto profundemente que io non poteva eradicar lo. Eveliate o dormite, io semper semblava planar como prender un homine salvage.

In fin io comenciava pensar que isto esserea ver. Quasi cata die io ambulava in aere libere con mi arma pro vider si ulle del homines salvage habeva accostate sur mi insula.

Capitulo XL

Io trova un homine salvage

Durante un anno e un medie io attentemente guardava le late-re plus lontan del costa del insula como le plus proxime de mi castello. Ma non un singule homine salvage arrivava proxime.

Un matino in junio, tamen, il me attendeva un grande surprisa.

Io tunc justo habeva partite de mi castello quando io videva cinque canoas jacer alte e sic sur le plagia non detra un millia. Il non habeva homines presso illos. Le homines qui habeva arrivate in le canoas forsan dormiva inter le arbores.

Il habeva un numero de canoas plus grande que io jammais habeva vidite. Nam il semper habeva quatro o sex homines salvage in cata canoa, e tunc il nunc debeva haber inter vinti e trenta homines alicubi sur le costa.

Io non sapeva que pensar de isto. Io non me sentiva satis brave a attaccar tanto.

Talmente io remaneva in mi castello e me preparava pro defender me ipse.

“Il non ha un grande sperantia de prender un homine salvage iste vice,” io pensava ipse.

Io attendeva un momento longe, ma non audiva ulle sono inusual. Io deveniva fatigate de attender, e decideva vider lo que eveniva.

Assi, con adjuta de mi scala, io surmontava a mi vigilantia sur le cresta del rocca. Io placiava mi telescopio ante mi oculos e mirava a basso sur le plagia.

Certo! Ibi illes esseva. Io videva non minus que trenta nude homines salvage dansar circum un foco. Io videva como illes rostiva carne sur le carbones, ma io non poteva dicer qual sorta de carne isto esseva.

Quando io les regardava io videva que alicun del dansatores curreva a un barca e traheva duo prisioneros miserabile ex illo. Illes debeva haber essite in le barca tote le tempore, ma proque illes ibi jaceva in basso, io non les videva.

Tote le dansatores nunc attruppava circum le povre prisioneros. Illes colpava un del duo a basso con lor baston, e tunc le attaccava con lor cultellos. Io suppone que illes le intendeva taliar in pecias pro lor festa horride.

Pro pauc momentos illes semblava oblidar le altere prisionero, nam illes le lassava star solitari a un latere.

Subitemente ille essayava fugir pro libertate. Tu nunquam videva un can curren tanto rapidamente. Ille curreva preter le plagia sablose, directemente a mi castello. Espaventabilemente io esseva colpate de terror. Io pensava que nunc mi sonio deveniva ver, e ille securmente se celava in mi boschetto.

Ma devenirea le cetere parte de mi sonio ver? Perderea le altere homines salvage vista a ille e, currente un via altere, non arrivarea proxime a mi castello. Io timeva que non.

Comocunque, io remaneva in mi vigilantia e reguardava pro vider lo que evenirea.

Io videva, a mi gaudio, que solmente tres del homines salvage le sequeva. Ille curreva tanto rapidamente que ille ganiava distantia a illes. Si ille poteva continuar in le mesme maniera dece o dece-cinque minutas, ille evaderea les omnes.

Inter le homine salvage e mi castello il habeva le fluvio parve ubi io le prime vice accostava con mi barca. Si le bonhomo non sapeva natar a transverso del fluvio, ille securmente deveniva capture. Io reguardava pro vider lo que ille facerea.

A mi surprisa le fluvio non le retardava del toto. Le marea esseva alte, ma ille immergeva in aqua e per vinti o trenta colpos ille lo transversava. Io nunquam habeva vidite un melior natator.

Quando su persecutores arrivava al fluvio, ille jam esseva lontan. Duo de illes saltava in aqua e natava a transverso. Le un remaneva immobile durante un minuta e tunc mollemente tornava a retro. Il esseva fortunate a ille que ille non sapeva natar.

“Nunc,” io pensava a me ipse, “nunc es le tempore pro prender un homine salvage!”

In un momento io retornava a basso in mi castello. Io seligeva duo de mi armas. Io surmontava mi muro in tempore plus curte que il prende pro narrar de isto. Io non un singule vice pensava timer.

Io curreva velocemente in basso le colle verso le mar. In un altere minuta io me trovava inter le captivo e su persecutores.

“Salute a te! Reveni! Io te adjuta,” io critava.

Naturalmente ille non comprendeva un sol parola. Ma ille me audiva e reguardava a retro. Io signalava per mi mano, e isto ille comprendeva melio.

Il non habeva tempore pro attender, tamen. Le duo homines salvage qui sequeva esseva presso me.

Io attaccava le prime de illes e le colpava a basso per mi arma. Io non voleva fusilar, nam tunc le altere homines salvage poterea audir le ruito e venir salvar le altere.

Le altere persecutor veniva, currente e anhelante, solmente un poco detra. Quando ille me videva, ille faceva halto como si ille se habeva espaventate. Io curreva verso ille, con mi arma sur mi humero.

Quando io veniva plus proxime, io videva que ille habeva un arco e sagitta e que ille me punctava. Que altere poteva io facer que discargar mi arma? Ille cadeva sur le terra e non plus se moveva.

Io nunc tornava pro vider como vadeva mi captivo povre. Io le videva star immobile e mirar me. Le ruito de mi arma le habeva terrificate tanto que ille non sapeva que facer.

Io le vocava: “Veni hic, mi bonhomo io te non face mal.”

Ma naturalmente ille non comprendeva. Tunc io le de novo signalava per mi manos. Ille veniva un poco plus proxime e

arrestava. Ille veniva ancora plus proxime e arrestava de novo. Ille tremeva como un folio.

Sin dubita ille timeva que io le occiderea como le duo persecutores sue.

Io le parlava in un maniera amical e faceva signos que io non le facerea mal. Ille veniva plus e plus proxime, trepidante, e geniculante a quasi cata passo.

Io surrideva. Io essayava parer tanto placente como io maestra. Io ancora faceva altere signos.

Ille veniva proxime a me. Ille abassava su capite sur le terra. Ille prendeva mi pede e lo placiava sur su collo. Isto esseva su maniera a dicer que ille voleva esser mi sclavo semper.

Io prendeva su mano e le elevava in alto. Io le parlava amicalmente.

In iste maniera io obteneva un homine salvage, como io longe haveva desirate.

Capitulo XLI

Io es contente con mi homine Venerdi

Le homine salvage me parlava. Io non poteva comprender su parolas, ma illos esseva placente audir. Nam il nunc habeva passate plus que vinti-cinque annos desde io habeva audite un voce de un homine.

Ille punctava al duo homines salvage qui le persecutava. Illes jaceva sur le terra ubi illes cadeva. Ambes esseva quasi morte.

Ille non poteva comprender como io habeva occidite le altere homine salvage quando ille esseva tanto lontan de me. Ille me signalava si io le lassava ir vider si su inimico vermente esseva morte o si ille solmente affectava esser.

Io le diceva, tanto ben como io sapeva, que ille poteva vader a ille. Ille curreva al homine salvage cadite e le regardava. Ille

verteva le primo a un latere e tunc a un altere. Ille semblava multo confundite.

Tunc ille colligeva le arco e sagittas del homine salvage e me los portava.

Io tornava retro a mi castello e le invitava me sequer.

Ille remaneva silente pro un momento e tunc de novo punctava al corpores sur le terra. Ille me signalava su question si ille los poteva interrare, alteremente le altere homines salvage poterea arrivar e trovar le corpores. Io signalava mi responsa e le lassava facer isto.

Le labor presto esseva facite. Con un baston acute e per su grande manos ille tosto excavava duo fossas in le sablo. Ille placiava le corpores in illos e les coperiva. Tunc ille lisiava le superficie del sablo e lo calcava assi que nulle persona poteva vider que on lo haveva toccate ibi.

Talmente placiante le duo homines salvage foras de vista ille tornava verso me de novo. Io le signalava a sequer me. Ma post un secunde pensata io non retornava a mi castello. Io le guidava lontan in le silva, a mi nove grotta de que io te narrava.

Nunc in le interior del grotta, io me sentiva secur.

Io dava le povre bonhomo alicun pan e uvas sic a mangiar. Io ancora le dava a biber aqua de urceo, e ille esseva tanto assetate de currer que ille bibeva quasi toto.

Tunc io le monstrava un loco ubi io haveva alicun paleas de ris con un copertura super illos. Isto esseva un lecto bon satis, e io haveva alicun vices dormite sur illo.

Ille semblava comprender que io intendeva que ille ibi jacerea e reposarea. Tosto ille dormiva profundemente.

Ille esseva un bonhomo habile. Ille esseva alte ma non troppo grande.

Su capillos esseva longe e nigre. Su fronte esseva alte e large. Su oculos esseva multo lucide.

Su facie esseva ronde e spisse. Su naso haveva un bon forma. Su labios esseva tenue. Su dentes esseva blanc como ebore.

Su pelle non esseva nigre como illo de un africano. Illo non esseva jalne como illo del indianos. Ma illo esseva alicun sorta de color de oliva, multo placente a reguardar.

Post que ille habeva dormite proxime a un hora ille se eveliava e veniva foras del grotta ubi io mulgeva mi capras. Ille me signalava que ille esseva felice de vider me.

Tunc ille abassava su capite sur le terra e prendeva mi pede e lo placiava super se ipse, como ille habeva facite antea. Isto esseva su maniera de dicer que ille voleva facer toto que io desirava.

Io le comprendeva e narrava per signos que ille me placeva.

Io le parlava alicun parolas simple e essayava inseniar lo que illos significava. Ille apprendeva rapidamente e tosto ille essayava parlar a me.

Io le appellava VENERDI, nam il tunc esseva iste die del septimana quando io salvava su vita.

Ille tosto apprendeva appellar me “Maestro,” e dicer “si” e “non” in le maniera correcte.

Durante le vespere io le dava un olla de terra con lacte in illo, e le monstrava como submerger su pan in le lacte. Io ancora le dava un biscuit de hordeo, lo que ille mangiava como si illo gustava multo ben.

Tote le nocte nos remaneva in le grotta. Ma matutinalmente le proxime die io le guidava retro a mi castello.

Mi prime preoccupation esseva saper si le homines salvage habeva partite del insula. Io surmontava le rocca e reguardava circa per mi telescopio.

Io videva le loco ubi le homines salvage habeva essite. Io videva ubi illes habeva facite lor foco. Ma illes non esseva ibi. Io non poteva vider ulle signo de illes o de lor canoas. Il esseva clar que illes habeva partite del insula.

Io dava mi homine Venerdi un de mi armas pro portar. In su mano dextere ille teneva mi spada e sur su dorso ille habeva su arco e sagittas.

Io ipse portava duo armas. Armate talmente nos harditemente marchava a basso al plagia.

Le sablo esseva rubie de sanguine, e il habeva ossos e morsellos de carne dispersate in omne locos. Io demandava Venerdi colliger e interrare los.

Nos passava alicun tempore sur le plagia, ma non poteva trovar plus.

Venerdi faceva me comprender que il habeva habite tres altere prisioneros in le barcas con ille. Sin dubita le homines salvage habeva occidite e mangiate les omnes.

Le die sequente io construeva un tenta pro Venerdi pro dormir. Isto esseva justo intra le muro de mi castello e in fronte del porta a mi proprie camera a dormir.

Proque ille habeva nulle vestimentos io comenciava laborar pro facer le un vestimento. Io le dava pantalones del lino que

habeva pertinite a un del marineros, e que io non habeva portate proque illos esseva troppo parve.

Tunc io le faceva un jachetta de pelle de capra. De pelle de conilio io formava un coperitesta multo bon que sedeva quasi ben in le capite sue.

Tu deberea haber vidite le quando ille portava su vestimentos. Ille esseva multo fer de isto, ma oh, tanto agreste!

Ille ambulava circa con un sorriso large sur su facie. Ille essayava facer omne cosas pro placer me.

E vermente io deveniva delectabile pro ille. Nam nulle homine jammais habeva un servitor tanto fidel.

Capitolo XLII

Io insenia multe cosas a Venerdi

Quando mi homine Venerdi habeva essite con me tres dies io le prendeva chassar.

Nos passava alicun silvas, e tunc io videva un capra salvage jacente in pede del arbore con tres caprettos sedente circum illa. Io signalava Venerdi a attender.

“Stop,” io diceva. “Resta immobile.”

Tunc io visava a un de caprettos, tirava e lo occideva.

Le ruito del arma talmente espaventava le povre homine salvage que ille non sapeva que facer. Ille tremeva como un folio. Ille pensava que io le occiderea.

Ille non videva le capretto que io fusilava. Ille se jectava a mi pedes. Anque si io non poteva comprender un parola de lo que ille diceva, io sapeva que ille me petitionava a salvar le.

E io accordava a salvar le — tanto espaventate ille esseva.

Io prendeva su mano e le elevava. Io le surrideva e punctava al capretto que io occideva. Quando ille lo videva e me comprendeva, ille curreva pro prender lo.

Quando nos passava trans le silva, io videva un ave grande que sedeva in un arbore. Io pensava que isto esseva un falcon.

“Vide ibi, Venerdi!” io diceva e punctava verso illo.

Bang! diceva mi arma. Le ave cadeva sur terra. Illo non esseva un falcon, ma un papagai.

Venerdi stupeva. Ille mirava mi arma e tremeva.

Durante longe tempore ille non toccava le arma. Ille lo regardava e parlava a illo. Ille diceva, in su proprie lingua: “Oh, tu cosa miraculose! Non me occide! Non me occide!”

Nos non trovava ulle cosa plus in le silva iste die. Venerdi portava le capretto a domo, e io prendeva su pelle e lo vestiva. Tunc io hachava alicun del morsellos melior e faceva un suppa multo bon.

Pro dinar io dava un poco del suppa a mi homine. Isto le multo placeva, ma ille non tolerava sal in illo.

Io essayava monstrar que le alimento esseva melior con un poco de sal. Ma ille non pensava talmente, e ille nunquam mangiarea carne salate.

Le proxime die io demandava Venerdi a laborar. Io le faceva disgranar alicun hordeo pro me e moler grano a farina como io semper haveva facite.

Ille faceva isto multo ben.

Tunc io le monstrava como io faceva pan e lo coceva. Ille apprendeva multo rapidamente e tosto poteva cocer e manear le casa tanto ben como ulle altere.

Poco a poco io le instrueva como laborar sur mi ferma. Nos palava un altere campo e seminava plus de hordeo. Nam nunc il haveva duo buccas a alimentar in loco del un.

Multo tosto Venerdi apprendeva parlar quasi ben. Ille apprendeva como appellar tote lo que ille videva. Ille esseva rapide, e il me placeva instruer le.

Io le narrava re le pulvere de arma e re le armas e io le mostrava como fusilar. Io le dava un cultello, lo que le multo placeva. Io le faceva un cinctura e dava un hachetta a portar in isto.

Io le narrava re le paes sur le altere latere del grande oceano. E io le narrava un poco de mi proprie historia.

Poco a poco io explicava como mi populo faceva mercantia in naves grande, e como mi proprie nave haveva facite naufragio sur le costa de iste insula.

Alora, inter labor e inseniar, io oblidava tote mi pavor. Le dies passava, e cata die me offereva un poco plus de delecto.

Isto esseva le anno le plus placente in mi vita.

Io sovente demandava mi homine Venerdi qual esseva su pais proprie. Ille me narrava tote lo que ille sapeva, e su parolas faceva me sentir quasi securmente que le continente sudamerican non esseva lontan.

De facto, le costa basse que io poteva vider lontan in le west de mi insula esseva un parte de iste continente grande.

Venerdi me diceva que le homine blanc alicun vices ibi haveva arrivate. Ille diceva que illes haveva barbas longe e obscur e semper essayava facer mercantia con su populo proprie.

Io me sentiva secur que illes esseva espanioles, e io haveva un grande desiro viagiar ibi, si io poteva, e junger me con illes. In effecto, mi mente integre voleva vider alicun homines de mi proprie populo de novo.

Io pensava que si io solamente poteva arrivar al continente, io trovarea un via a attinger Anglaterra, o al minus un loco ubi il habeva habitantes anglese.

In fin io diceva a Venerdi que io le donarea un barca a viagiare retro a su pais proprie. Isto esseva un parte de mi plano pro sortir del insula.

Io le guidava al altere latere del insula e monstrava mi canoa.

Nos lo vacuava del aqua e postea faceva un viage curte in illo. Venerdi sapeva pagaiar multo ben.

“Nunc, Venerdi,” io diceva, “pagaiara nos trans le mar a tu pais proprie?”

Ille me regardava multo triste proque io diceva isto, e io videva que ille pensava que le canoa esseva troppo parve.

“Ma ben,” io diceva, “io ha un barca plus grande. Io te lo monstrara deman.”

Le matino proxime, talmente, io le prendeva pro vider le prime barca que io habeva construite ma que io non poteva traher al aqua.

Ille diceva que isto esseva satis grande. Ma isto ibi habeva jacite vinti-tres annos e esseva corrupte.

“Nos construera un barca nove, Venerdi,” io diceva. “Nos construera un que es tanto grande como isto. Tunc tu pote viagiare a tu casa proprie in illo.”

Ille appareva multo triste.

“Proque es tu irate contra Venerdi?” ille demandava. “Que habeva ille facite?”

Io le diceva que io non esseva irate, e demandava lo que ille voleva dicer.

“Non irate! Non irate!” ille critava. “Alora proque vole tu inviar Venerdi via a su proprie domo vetule?”

“Proque, Venerdi,” io diceva, “non tu me diceva que tu volerea esser ibi?”

“Si, si,” ille diceva. “Venerdi vole que nos ambes pote esser ibi, ma non Venerdi sin su maestro.”

“Ma que pote io facer ibi?” io demandava. “Io sape facer nihil.”

“Oh, si, maestro,” ille presto respondeva. “Tu pote facer multe cosas. Tu pote inseniar homines salvage a esser mansuete, a cognoscer Deo, a viver justemente. Tu pote facer multe cosas.”

“No, Venerdi,” io diceva. “Tu debe viagiar sin me. Lassa me viver hic solitari como io faceva antea.”

Ille habeva le aere triste. Tunc subitemente ille curreva e cercava un hachetta. Ille me lo portava.

“Que debe io facer con isto?” io demandava.

“Prende lo. Occide Venerdi,” ille diceva.

“Vermente,” io diceva, “e proque debe io facer isto?”

“Alora proque in via tu Venerdi via?” ille diceva. “Minus mal occider me que in via me via.”

Ille habeva lacrimas in su oculos quando ille parlava. Io videva que ille me amava e voleva semper remaner con me.

Tunc io le diceva que io nunquam, nunquam le inviarea via, e que ille deberea semper remaner con me.

Tu deberea haber vidite su oculos lucidar.

Capitolo XLIII

Io face un nove barca

Io decideva comenciar con le barca nove immediatamente.

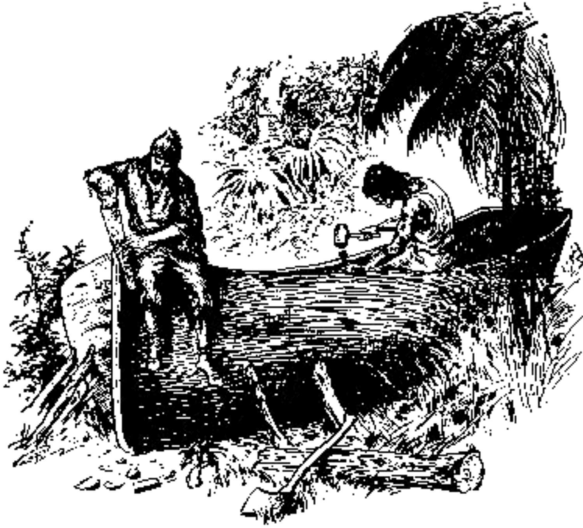
Assi, le die proxime io con Venerdì iva pro cercar un bon arbore.

Il habeva satis de arbores sur le insula pro construer mesmo un flotta. Ma, io debeva trovar un que situava proxime al aqua, a fin que nos poterea lancer le barca quando illo esseva preste.

In fin Venerdì trovava un. Ille sapeva, melior que io, qual sorta de ligno esseva le melior pro construer un barca.

Il esseva un arbore con un apparentia bizarre, e usque a iste die io non sape su nomine.

Venerdì lo abatteva per hacha. Ille trenchava un parte de illo pro le barca.

Ille voleva construer un foco super illo e talmente arder via un cavo in le barca.

Ma io le monstrava un maniera melior, a hachar lo via per hachettas e cisellos.

Post circa un mense isto esseva complete. Con nostre hachas nos trenchava le exterior usque illo esseva in multo bon forma.

Tunc nos laborava durmente durante duo septimanas pro levar le barca in le aqua.

Ma quando nos succedeva, como ben illa flottava! Illa haberea potite portar al minus vinti homines.

Il esseva miraculose como ben Venerdi poteva manear la. Il esseva miraculose como rapidamente ille sapeva pagaiar.

“Nunc, Venerdi,” io diceva, “pensa tu que illa nos porta trans le mar?”

“Si, maestro,” ille diceva, “illa nos porta anque quando le vento es le peior.”

Mi deber proxime esseva facer le mast e le vela, e a armar le barca con un ancora e un timon.

Il esseva satis facile facer le mast. Io demandava Venerdi a trenchar un cedro juvene que cresceva in le proximitate.

Ille lo formava e lisiava, e faceva un mast tanto belle como on poteva sperar vider.

Ma le vela, isto esseva un altere cosa. Io habeva velas vetule, o plure pecias de velas vetule.

Ma illos habeva jacite in un loco e in un altere pro vinti-sex annos. Il esserea un miraculo si non illos esseva toto corrupte.

Post habite cercate longe io trovava duo pecias que io pensava poterea esser utilisabile. Io comenciava laborar, isto es, sarcir e suer.

Sin agulia le labor esseva lente, tu pote esser secur.

In fin io habeva un vela tricorne, fede como un vela scapula-del-ove, que nos poteva ligar con barra a su parte basse.

Io anque habeva un parve vela de bosprit a hissar per le mast superior.

Il passava duo menses facer le velas e le manovra como io sperava.

Tunc io placiava le timon pro diriger le barca. Io esseva un carpentero povre, e lo que io faceva habeva un apparentia aspere.

Venerdi sapeva como pagaiar le canoa assi ben como ulle homine.

Ma ille sapeva nihil del vela. Ille nunquam habeva vidite como on dirigeva un barca per le timon.

Nos faceva plure viages parve proxime al insula e io le inseniava como manear omne cosas sur le barca.

Tanto que io voleva retornar a mi populo proprie, io non poteva decider essayar le viage longe trans le mar al continente.

Io nunc habeva habitate vinti-septe annos sur le insula. Mi homine Venerdi habeva habitate con me duo annos, e illos habeva essite le annos le plus felice de mi vita. Io habeva toto que io besoniava pro facer me confortabile e felice.

Proque poterea io sperar partir?

Io habeva un desiro ardente vider mi pais natal de novo, parlar con homines de mi proprie racia, forsan visitar mi parentela un altere vice. Io non poteva remover iste desiro, ni durante dies ni durante noctes.

Ma nunc nove pensatas cresceva in mi mente. Io sentiva que in un maniera o in un altere io tosto escapparea del insula. Vermente, io esseva secur que io non restarea ibi un altere anno.

Io non pote narrar te proque io sentiva in iste maniera. Ma io sembrava saper que un cambiamento grande esseva proxime in mi vita.

Io tamen continuava mi agricultura como antea. Io excavava, io plantava, io recoltava mi uvas, io faceva toto justo como io non habeva habite tal pensatas.

Mi homine Venerdi esseva le plus real del adjutores. Ille faceva omne le labor pesante. Ille non me permitteva levar mesmo le mano si ille poteva facer lo in vice de me.

Le saison del pluvias finalmente comenciava, e isto finiva le major parte de nostre labor in aere libere.

Nos traheva nostre barca nove a un loco secur in pauc distantia del fluvio parve, super le puncto ubi io accostava per mi barcas ex le nave.

Nos la traheva al costa al marca de marea alte, e ibi Venerdi fossava un bassino parve pro illa.

Iste bassino esseva justo satis grande a continer la e isto esseva justo satis profunde pro dar satis de aqua pro facer la flottar.

Quando le marea alte passava nos construeva un barrage forte trans le puncta final del bassino, pro inhiher le aqua plenar isto de novo. Talmente illa remaneva alte e sic sur le ripa del fluvio.

Pro proteger lo del pluvia nos placiava plure etages del branchettas de arbores super illa usque illa jaceva sub un barriera dense de illos. Un tecto impaleate non la haberea potite proteger melio.

Io non me rumpeva le capite pensante que io nunquam vide-
rea le barca flottar sur aqua de novo. Secundo lo que io hodie
sape, illa ancora jace alte e sic in su bassino impermeabile al
aqua.

Nos nunc passava tempore interne le maxime parte de nostre
tempore, ma nos nos occupava placente, e le horas passava
velocemente.

Cata matino mi prime deber esseva leger plure capitulos del
Biblia. Tunc io instrueva Venerdi de alicun del veritates del
religion.

Io esseva un inseniante mal, ma io faceva mi melior e esseva
honeste.

Io comenciava per demandar le re le Creator.

Io le demandava qui faceva le mar, le colles, le silvas, le terra
sur que nos ambulava.

Ille me narrava que isto esseva un esser grande que habitava
ultra toto.

Io confessa que io non poteva haber date un responsa melior.

Ille diceva que iste esser grande esseva plus vetule que le mar
o le terra, le luna o le stellas.

Tunc io demandava, "Si iste esser habeva facite omne cosas,
proque non le adora omne cosas?"

Ille pareva multo grave, e con oculos plen de innocentia, res-
pondeva: "Omne cosas le dice Oh."

Talmente ille me inseniava quando io essayava inseniar le.

Capitolo XLIV

Io vide un vela bizarre

Io nunc debe ommitter alicun cosas meraviliose durante mi ultime anno sur le insula. Nam alteremente mi conto devenirea troppo longe.

Io dormiva profondemente in mi castello un matino quando Venerdì arrivava currente.

“Oh, maestro, maestro!” ille critava, “un nave, un nave!”

Io me saltava erecte e sortiva al aere libere tanto rapidamente como possibile. Io habeva tante haste que io oblidava portar mi arma con me.

Io regardava al mar. In distantia de circa tres millias del costa io videva un barca bizarre arrivar al insula. Illa habeva un vela scapula-del-ove e illa se approximava velocemente in un vento bon. “Securmente,” io pensava, “isto non es un sorta de barca que le homines salvage usa.”

Tunc io videva que illa veniva non del mar plen de mi latere del insula, ma circum le puncta del costa sud.

Io curreva retro a mi castello e ordinava Venerdi remaner in le interior e remaner silente usque nos apprenderea an le homines in le barca esseva amicos o inimicos.

Tunc io surmontava a mi vigilantia sur le cresta del grande rocca.

Io regardava verso le costa sud, e ibi io videva un nave que jaceva in ancora. Como ben io poteva divinar, illa esseva circa cinque millias de mi castello e al minus tres millias del costa.

Il pareva como un nave anglese, e le barca securmente esseva un barca anglese.

Io non te pote narrar como felice io deveniva super le pensata que alicun de mi proprie cognatos esseva tanto presso. Malgrado toto io sentiva timor bizarre, e talmente decideva esser multo caute.

In le prime loco, qual affaires poteva un nave anglese haber sur iste mares? Le anglese non haveva terras in iste parte del mundo. Illes non haveva venite hic pro facer mercantias. Il non haveva habite tempestas que poteva haber jectate le nave hic.

Quanto plus io pensava al cosa, tanto plus io dubitava. Si le homines vermente esseva anglese, illes non poteva esser hic con un intention bon.

Tunc le barca jam se approximava al costa. Io poteva vider le homines ibi quasi clarmente. Illes pareva como anglese.

Quando illes arrivava le marea esseva le plus alte, e illes acostava le barca alte sur le plagia circa un medie millia de mi loco.

Io nunc contava dece-un homines, e omnes excepte tres esseva armate per spadas. Si tosto que le barca toccava le terra, le major parte de illes saltava ex le barca.

Tunc io remarcava que le tres homines sin armas esseva prisioneros. Illes haveva le manos ligate a retro e on les stricteamente guardava.

Quando on les dirigeva al costa, illes semblava haber grande pena de periculo e precar pro lor vitas.

Quando Venerdì videva omne isto, ille me critava: “Oh maestro! le homines blanc face simile que le homines salvage de lor prisioneros.”

“Ma Venerdì,” io diceva, “pensa tu que illes les mangiara?”

“Si, si,” ille respondeva, “illes les mangiara.”

On dirigeva le prisioneros alte al plagia, e io expectava cata momento vider como on les occideva.

Ma tosto le guardas pareva cambiar lor opinion. Illes parlava le un al altere pro un momento. Tunc illes disnodava le manos del prisioneros e lassava les ir ubi illes voleva.

Le marineros se dispergeva, le un iva iste via, le altere un altere, como si illes voleva vider le pais. Ma le homines qui habeva essite imprisionate sedeva sur le terra e pareva multo triste e plen de despero.

Io tunc pensava del prime vice quando io accostava sur le terra — quando io habeva nulle sperantia, e quando io me sentiva perditte.

Como io diceva, le marea esseva le plus alte quando le homines arrivava al costa. Illes vagava circa usque le marea habeva defluite e lor barca jaceva alte e sic sur le sablo.

Illes lassava duo homines a guardar le barca. Ma le temperie esseva multo calide, e iste homines se addormiva.

Quando un de illes se eveliava e notava que le aqua habeva disparite circum le barca, ille comenciava critar al adjuta. Cata homine veniva currente e essayava traher le barca verso le mar.

Ma illa esseva tanto pesante que illes non poteva mover la. Illes tirava e pulsava pro un tempore longe. Tunc io audiva un de illes critar: “Lassa la jacer, pueros! Illa flottara ancora un vice quando le marea cresce de novo.”

Con isto illes la abandonava e omnes deambulava a in le terreno de novo.

Capitulo XLV

Io salva homines del periculo

Io sapeva que le marea non crescerea ante nocte. Pro isto io pensava que io debeva esser armate, e, quando il devenirea obscur, io poterea aventurar me al exterior e apprender plus de mi visitatores bizarre.

Io inspectava mi armas e preparava toto, e tunc io me sedeva pro attender.

Le die, como io narrava, esseva multo calide. Le tres homines qui habeva essite prisioneros ancora sedeva sub un arbore preter le costa. Ma omne le alteres esseva in le silva. Sin dubita illes reposarea in un loco umbrose usque al sol se ponerea.

A circa duo horas io deveniva tanto anxie que io non plus poteva attender.

“Venerdi,” io diceva, “que nos va al exterior pro vider lo que nos pote facer.”

Tu deberea haber vidite nos quando nos marchava al exterior del castello.

Io habeva duo armas sur mi humeros e Venerdi habeva tres. Io portava mi jachetta de pelle de capra e mi coperitesta grandiose de que io te ha narrate. Al latere io habeva un spada nude, e in mi cinctura duo pistolas grande.

Io debeva haber apparite multo furiose.

Nos ambulava silentemente al basso del colle, remanente celate inter le arbores. In fin, quando nos nos approximava al

tres homines, io subito saltava ante illes e critava: “Que es vos, gentilhomines?”

Nunquam habeva homines habite un aere tanto sorprendite.

Illes saltava erecte, ma illes non poteva parlar un sol parola. Vermente, illes intendeva currer via de me quando io critava: “Halto, mi gentilhomines! Non me time. Io es un amico. Io porta adjuta.”

“Tunc, vermente,” diceva un de illes, “tu debe haber cadite del celo; nam nostre caso es desperate.”

“Omne adjuta es del celo, senior,” io diceva; e tunc io les brevemente narrava como io habeva vidite como illes arrivava al costa.

“Io es un anglese,” diceva io, “e io es preste a adjutar vos. Io ha un servitor, e nos es ben armate. Narra nos vostre caso, e como pote nos servir vos.”

“Nostre caso,” diceva le posterior del tres homines, “es troppo longe a narrar vos nunc; nam nostre inimicos es multo proxime. Io esseva le capitano del nave que jace in ancora ibi. Tres dies antea le marineros se rebellava contra me. Illes me faceva lor prisionero. Illes capturava le nave, nam illes voleva devenir piratas.”

“Illes planava occider me; ma iste matino illes se decideva abandonar me sur iste insula pro morir. Le homines con me es judicate al mesme destino. Le un es mi companion, le altere un passagero.”

“Quando nos accostava hic, nos non habeva sperantia, ma nos affrontava le morte. Nam il non sembla que ulle de nos potea viver in un loco tanto desolate.”

“Ma ubi es vostre inimicos cruel nunc?” io demandava. “Sape vos ubi illes ha sortite?”

“Illes es ibi, senior,” ille diceva, punctante al boschetto non lontan. “Illes dormi in le umbra. Si illes se eveliava e nos videva, illes occiderea cata uno de nos.”

“Ha illes armas de foco?” io demandava.

“Solmente duo muschettos,” ille respondeva, “e un de illos illes abandonava in le barca.”

“Tunc fide toto a me,” io diceva. “Si illes ancora dormi il essera facile a occider les omnes. Ma io pensa que il essera melior facer les nostre prisioneros.”

Le capitano tunc me narrava que il habeva duo homines viti-ose inter illes qui esseva lor chefes.

“Il es illes qui habeva facite tote iste pena,” ille diceva. “Si illes e le duo alteres deveniva vincite le restos nos sequerea e illes facerea lor labor. Vermente, io es secur que multe de illes participa contra lor voler.”

Capitolo XLVI

Io ha un die anxiose

Quando nos parlava nos lentamente nos retirava inter le arbores ubi nos poteva evitar le vista.

Le capitano me promitteva que si nos succedeva prender le controllo del nave, ille facerea ulle cosa que io desirava. Ille me portarea a Anglaterra o a ulle parte del mundo. Ille viverea e morirea con me.

“Tunc, ben,” io diceva, “si vos omnes obedi mi commandos, nos videra lo que nos pote facer.”

Io dava a cata uno un muschetto, con pulvere e munition. Io les ordinava occider tanto pauc de inimicos como possibile, e facer prisioneros de omnes si possibile.

Justo tunc nos audiva alicun de illes eveliar se. In un momento tres homines partiva del boschetto e ambulava a basso al costa.

“Es istes le chefes?” io demandava.

“No,” respondeva le capitano.

“Tunc, ben, lassa les passar,” io diceva; “ma si le resto escappa, il es tu falta.”

Con un muschetto in su mano e un pistola in su cinctura, le capitano evelleva. Io sequeva proxime a su latere, durante que Venerdi e le duo altere homines iva un poco avante de nos.

Le companion in alacritate cambiava a passar sur alicun bastones sic que rumpeva con un ruito acute sub su pedes. Un del marineros audiva isto e regardava verso nos e nos videva.

Ille alarmava le alteres. Le sceleratos dormiente se eveleva e saltava al pedes. Ma isto esseva troppo tarde. Nostre armas jam les punctava.

Io non besonia narrar te del combatto. Illo esseva acute e curte.

In fin le duo inimicos qui habeva causate omne iste pena jaceva morte sur le terreno. Le tres altere homines, qui non recipeva injurias sever, deveniva nostre prisioneros. Quanto a mi arma parve, nemo deveniva damnate in ulle maniera.

Quando le capitano e io bandava le prisioneros, Venerdi e le companion curreva al barca e removeva le remos e le velas.

Tosto le tres homines qui habeva ambulate a basso del costa reveniva rapidamente pro vider que passava.

Quando illes videva como le cosas esseva, illes tunc capitulava e deveniva bandate con le alteres. Talmente nostre victoria esseva complete.

Nos nunc retornava al castello.

Nos guidava le prisioneros in le parte posterior del grotta que io primo habeva excavate, e nos ibi lassava Venerdi guardar les.

Con le capitano, le companion, e le passagero, io sedeva in mi melior camera, ubi nos omnes nos refrescava per omne le alimento que io habeva propter.

Nos nunc habeva tempore pro narrar que habeva passate e facer planos pro le futuro.

Io narrava al capitano mi historia integre justo como io te lo habeva narrate. Ille, in vice, narrava de su viage de Anglaterra a India West, e como su equipage, volente devenir piratas, prendeva le possession del nave e le faceva lor prisionero.

“Il ancora ha vinti-sex homines sur le nave,” ille diceva. “Illes sin dubita stupeface lo que lor companiones habeva devenite. Post un poco alicun de illes probabilemente accostara pro apprender lo que hic passa.”

“Lassa les venir,” io diceva. “Nos essera preste pro illes.”

Dunque nos ambulava a basso del costa ubi le barca ancora jaceva.

Nos trovava in illo un poco de rum, alicun biscuites, un corno de pulvere de arma, e cinque o sex libras de sucro. Le ultime me esseva multo benvenite, nam io non habeva gustate sucro pro plure annos.

Omne iste cosas nos portava al costa. Tunc nos colpava un grande foramine in le basso del barca.

A ver dicer, io non habeva grande sperantia que nos unquam recovrarea le nave. Ma io pensava que post que illa haberea vogate via nos poterea reparar le barca. Tunc nos sin dubita poterea viagiare al colonias espaniol sur le continente.

Circa un hora ante le poner del sol, nos audiva un arma dischargar del nave.

“Il es como io te narrava,” diceva le capitano.

Nos videva un signal undulate del mast. Post isto il habeva plure armas discargate.

In fin, quando il habeva nulle responsa, ni al signales ni al armas, il habeva un grande activitate al ponte del nave, e on ibi lanceava un altere barca.

Io les regardava per mi telescopio.

Quando le barca se approximava al costa, nos videva que il habeva dece homines in illa e omnes de illes esseva armate con muschettos.

Le sol brillava al facies de illes e nos habeva un bon vista a illes quando illes arrivava.

Le capitano cognosceva omnes de illes. Ille diceva que il habeva tres homines honeste inter illes qui participava in iste affaire contra lor proprie voler. Le resto, tamen, esseva homines peyor, qui poteva facer ulle cosa vitiose.

Nos nunc liberava duo de nostre prisioneros, nam illes semblava esser homines confidente e allegre quando le situation cambiava al favor del capitano.

“Pote nos haber confidentia a illes, capitano?” io demandava.

“Io les plenmente sustene,” diceva le capitano.

Io prestava un arma a cata un de illes. Nos nunc habeva septe homines armate a incontrar le dece qui accostarea.

Ma nos remaneva celate e attendeva pro vider lo que illes facerea.

Si tosto que illes arrivava al costa illes curreva pro guardar le altere barca. Il esseva lor surprisa trovar la dismantellate de omne cosas e haber un foramine in le basso.

Illes critava, ma necuno respondeva.

Illes discargava lor muschettos, faciente le silvas sonar de lor echos. Ma ancora il non veniva un responsa.

Illes tunc lanceava lor barca de novo, e continuava remar retro al nave.

Ma durante le via illes cambiava lor opinion. Il non jammais va, illes pensava, a lassar lor amicos sur le insula sin essayar traciari les.

Talmente illes remava retro al costa. Tres homines remaneva con le barca como guardas, e le resto comenciava cercar in le pais lor companiones.

Nos haberea devenite felice si illes eligeva le via a nos, assi que nos poterea haber fusilate contra illes; ma isto illes non faceva.

Le nocte tosto comenciava, e illes non osava ir lontan del costa.

Poco a poco illes retornava al barca de novo.

Nos timeva que illes haveva abandonate le cerca e que illes nunc retornarea al nave.

Le sol se poneva, e il tosto deveniva obscur sur le terreno e super le mar.

Capitulo XLVII

On me appellava governator

Per mi ordine, Venerdi e le companion del capitano hastava trans le silva al fluvio parve ubi io olim accostava con mi barcas.

Quando illes ibi arrivava, illes critava tanto forte como illes poteva.

Le homines qui justo preparava lancear le barca les audiva. Illes respondeva, e curreva preter le costa verso le fluvio parve.

Le tres homines qui remaneva in le barca anque remava circa verso le mesme loco. Proxime al imbucatura del fluvio, tamen, illes accostava de novo, e un de illes curreva preter le ripa del fluvio pro incontrar su companiones.

Ora io me hastava avante con le capitano, e prendeva le barca ante que le duo bonhomos qui sedeva in isto poteva salvar se ipse.

Il nunc habeva devenite quasi obscur, e nos habeva nihil a facer excepte attender le marineros retornar al costa pro querer lor barca.

Tosto Venerdi e le companion del capitano reuniva con nos, e io deveniva le capite del armae parve, ascoltante le marineros quando illes continuava inter le arbustos.

Nos poteva audir les vocar le un al altere. Nos poteva audir les narrar como claude e fatigate illes esseva. Nos poteva audir les dicer que illes esseva sur un insula incantate ubi il habeva magas e altere sortas de cosas incomprehensibile. Omne isto nos multo placeva.

Poco a poco illes arrivava al costa, quasi proxime al loco ubi nos esseva.

Un del homines que illes lassava in le barca esseva con nos. Ille esseva un del homines honeste que le capitano habeva monstrate, e ille con nos habeva adjungite multo voluntariamente.

Secundo mi ordines ille nunc critava: “Tom Smith! Tom Smith!” Nam isto esseva le nomine del chef del campania.

Tom Smith tosto respondeva: “Es il tu, Robinson?” nam ille cognosceva le voce.

“Si,” le altere respondeva, “e pro Deo, Tom Smith, renuncia vostre armas e rende vos, o vos omnes devenirea homines morte in le minuta sequente.”

“A qui debe nos render nos?” critava Tom Smith. “Ubi es illes?”

“Illes es hic,” esseva le responsa. “Hic es nostre capitano al capite del armae integre del homines combattente. Le officiero del nave es morte, e Bill Fry es morte, e omnes qui resta de nos es prisioneros. Si vos non vos rende, vos essera morte anque.”

“Si illes da nos amnestia, nos nos rende,” diceva Smith.

Tunc le capitano mesme comenciava parlar. “Tu, Smith,” ille diceva, “tu cognosce mi voce. Si vos renuncia vostre armas nunc tosto, vos vivera — omnes excepte Will Atkins.”

A isto, Will Atkins critava: “Pro Deo, capitano, da me amnesia! Que ha io facite? Io non ha essite peyor que le alteres.”

Nunc isto non esseva ver. Nam il esseva Will Atkins qui primo attaccava le capitano, e il esseva ille qui bandava le manos del capitano.

“No, Will Atkins,” diceva le capitano. “Tu sape lo que tu ha facite, e io pote promitter te nihil. Vos debe renunciar vostre armas e confider in le gratia del governor.”

Per “le governor” ille intendeva me, Robinson Crusoe — nam illes me appellava governor.

Le resultato de omne isto esseva que illes omnes renunciava lor armas e precava pro lor vitas.

Tunc io inviava tres de mi homines a bandar les con cordas forte, lo que illes faceva, a mi grande gaudio.

Post isto io inviava mi arnea grande de cinquanta homines — qui, ante toto, esseva solmente cinque ultra le tres qui jam esseva in carga — pro ducer les in le prison.

Io narrava al capitano que il esserea melior placiar alicun del prisioneros in un loco e alicun in un altere, nam tunc illes minus verisimilmente essayarea escappar.

Ille e Venerdi dunque prendeva Atkins con duo alteres qui esseva le peyor a mi grotta in le silva. Il esseva un loco triste, ma multo secur. Ibi nos lassava le homines mal con lor manos

e pedes bandate fortemente, e le porta bloccate con un rocca enorme.

Il esseva tarde, e io inviava le restos a mi cabana de folios. Proque nos anque habeva les bandate, e proque il habeva un barriera circum le loco e isto esseva forte, illes restava ibi in plen securitate.

Omne illes deveniva espaventate. Nam illes credeva que il habeva angleses qui habitava sur le insula, e le gubernator habeva un arma multo grande. Illes sentiva que quanto melior illes se comportava tanto plus secur illes esserea.

Le capitano sortiva al exterior pro parlar con illes.

“Mi homines,” ille diceva, “nos omnes sape qual crimine sever vos ha committite. Vos nunc es sub le poter del gubernator de iste insula. Ille vos invia a Anglaterra. Ibi vos es ponite ante le corte, e vos deveni pendite in catenas.”

Iste parolas faceva les pallidir e gemer. Nam illes non esseva plus que homines juvene e habeva essite conducite in isto per le quatro o cinque inimicos qui esseva le chefes.

“Nunc, mi homines,” le capitano continuava, “vos sape que io semper ha essite benigne a vos.”

“Certemente tu ha,” diceva Tom Smith.

“Si, si!” critava cata altere.

“Ben, tunc,” diceva le capitano, “il pena mi corde vider vos in iste caso dur. Le nave, como vos sape, ancora jace in ancora juxta le costa. Il ancora ha alicun inimicos in le nave qui conduceva iste pena super nos. Si io persuade le gubernator

a liberar vos, que dice vos? Adjutarea vos me recapturar le nave?”

“Si, si!” omne illes critava. “Nos starea con te usque al fin, nam nos tunc te debe nostre vitas.”

“Ben, tunc,” diceva le capitano, “io vide lo que io pote facer. Io vade parlar con le governorator.”

Le cosa tosto esseva arrangiate.

Le capitano debeva seliger cinque de illes que ille pensava esser le plus fideles. Illes le adjutarea a recapturar le nave. Ma le resto restarea in le prision como hostages.

Si le cinque se conduceva ben, tunc omnes esserea liberate. Si illes non conduceva, tunc omnes esserea occidite.

Istos esseva le ordines del governorator.

Il tunc esseva concordate que le capitano, con omne le homines que ille poteva confider, deberea partir al nave. Io e mi homine Venerdi remanerea sur le costa pro guardar le prisioneros.

Le foramine in le basso del barca tosto esseva reparate. Quatro homines, con le passagero como chef, partiva pro facer isto. Le capitano, con cinque homines, partiva in le altere barca.

Il esseva post medienocete quando illes arrivava al nave.

Le homines in le nave esseva capturate per surprisa, nam illes pensava que illes esseva lor amicos qui tunc justo retornava al nave.

Illes mesme jectava un corda a illes e adjutava les abborder, nunquam suspectante que il habeva qualcosa torto.

Le affaire integre esseva gerite ben. Le secunde officiero del nave e le carpentero, qui dirigeva le captura del nave, esseva tosto superate per fortia.

Le capitano rebelle, le peyor del equipage, dormiva in su lectiera. Ille saltava erecte e se preparava al combatto. Ille tirava tres vices in le direction del capitano, vulnerante le officiero del nave ma sin toccar ulle altere.

Le officiero vulnerate altiava su muschetto e discargava. Le capitano rebelle cadeva sur le ponte del nave con un bolletta trans su capite.

Le resto, vidente que illes non plus habeva le chefes, cadeva al su genus e precava pro lor vitas.

Talmente le capitano de novo deveniva le maestro de su proprie nave.

Capitulo XLVIII

Io recipe un nove habito de vestimentos

Le matino sequente io dormiva tarde in mi hamaca, nam le nocte esseva plen de labor e io haveva habite solmente pauc reposo.

Assi tunc on me eveliava per un sono del arma.

Tunc io audiva que alicuno me vocava: “Governator! Governator!” Isto esseva le voce del capitano.

Io hastava foras.

Ille sasiva mi mano e punctava al mar. Ibi, in un distantia parve del plagia, il haveva le nave.

Le temperie esseva bon, e le marineros la haveva apportate e ancorate la presso le imbucatura del fluvio.

“Mi car amico,” critava le capitano, “ibi es tu nave! Illa es le tue, nam nos te debe nostre vitas. Anque nos es le tue. Toto que illa ha in cargo es le tue.”

Io esseva proxime a cader per surprisa.

Nam hic il habeva un nave grande, in fin, preste a portar me ubicunque io voleva ir.

Primo io non le poteva responder.

Nos remaneva alicun minutas con nostre manos le un circum le altere, e necuno de nos poteva parlar.

In fin io rumpeva de critar como un infante. Tunc nos gaudeva insimul.

Quando ille habeva parlate un momento, le capitano me diceva que ille me habeva portate un presente.

“Da le cassa al governor!” ille critava a su homines.

Illes ambulava super le colle portante un coffro de ligno. Quando illes lo placiava in le pavimento de mi castello le capitano me lo demandava aperir e adjutava me con tote que illo contineva.

Io lo aperiva.

Io trovava duo libras de tabaco bon, tunc dece-duo pecias de carne de bove, sex pecias de carne de porco, un sacco de pisos, un cassa de sucro, un cassa de farina, un sacco plen de limones, e duo bottilias de succo de lima.

Ma sub omne isto il habeva le surprisa le plus grande. Ibi io trovava sex nove camisas, sex cravatas, duo pares de guantos, un par de calceos, un cappello, e un habito de vestimentos.

Nunc io me poteva vestir como un homine de novo.

Io tosto faceva isto. Il habeva passate tanto longe desde io habeva portate tal vestimentos que il me prendeva longe vestir me in illos.

Ma finalmente io deveniva plenmente vestite. Venerdi non me cognosceva. Io mesmo a pena me ipse cognosceva.

Le die proxime toto esseva preparate pro navigar via.

Nos lassava le secunde officiero del nave, le carpentero, e le altere inimicos qui gereva le rebellion, sur le insula. Vermente, io les habeva explicate le cosas in tal maniera que illes requestava tal arrangiamento.

“Il deveni melior si vos remane hic que si nos vos prende a Anglaterra a pender in cordas,” io les diceva.

Io les lassava un barrica de pulvere a armas, tres muschettos,
e tres spadas.

Io les narrava re mi capras, como io los guardava — como io
los mulgeva e faceva butyro e caseo.

Io les monstrava mi campos de hordeo e ris.

Io les monstrava, anque, mi castello, mi grotta in le silva, mi
cabana de folios.

“Omne isto es le vostre,” io diceva.

“Isto es multo plus que nos merita,” diceva le secunde officie-
ro; e io concordava con ille.

Capitolo XLIX

Io conclude mi conto

Assi le 19 de decembre, 1687, nos comenciava le viage a Anglaterra. Io nunc haveva habitate sur le insula vinti-novem annos, duo menses, e dece-novem dies.

Io prendeva con me le moneta que io haveva habite tanto longe e que haveva essite tanto inutile.

Io anque prendeva mi coperitesta grande de pelle de capra e mi umbrella. Ni oblidava io mi bon papagai Poll.

Pro mi homine Venerdi, nulle cosa in le mundo le poteva haber separate de me. Ille haberea vadite al fin del mundo con me.

Il esseva un viage longe e dur. Ma le dece-un de junio nos arrivava a London. De novo io esseva in Anglaterra, mi pais natal.

Io esseva un straniero complete ibi como io nunquam haberea visitate le urbe antea.

Io viaggiava a York. Mi patre e mi matre jam haveva morite multe tempore retro. Le amicos de mi juventute me haveva oblidate.

Io esseva solitari in le mundo. A ubi deberea io viagiari e que facer?

Accidentalmente io apprendeva que il vadeva ben sur mi plantationes in Brasil. Le homine que io lassava in carga de isto haveva facite bon moneta del tabaco que ille haveva cultivate.

Ille esseva un homine honeste, e quando ille audiva que io esseva ancora vive ille me scribeva un littera longe e amical. In isto ille explicava in detalio como succedeva le affaires.

Ille me anque inviava un grande amonta de moneta, que io recipeva con felicitate grande.

Io nunc deveniva un homine ric. Io potea haber concludite mi vita in conforto e disoccupation; ma isto non esseva mi voler.

Tosto io viaggiava de un loco a un altere, e videva plus del mundo. Io haveva multe aventuras sorprendente, io te assecura. Ma io non te besonia narrar de illos. Tu tenere cata un de iste contos pro multo enoiose a leger comparate al conto que io jam te ha narrate.

E nunc, regardante retro con memorias regrettabile al annos que io passava sur mi car insula deserte, io te dice un adeo amical.

LE FIN

